

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2To/8/2014
Identifikačné číslo spisu: 4002899353
Dátum vydania rozhodnutia: 16.12.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:4002899353.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štepánika na verejnom zasadnutí dňa 16. decembra 2014 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného Ing. J. R. a spol., pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ a iné Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999, o odvolaniach obžalovaných Ing. J. R., Ing. R. L., J. E. I. I., E. E., O. Y., R. Q. a B. L. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013, sp. zn. 1 T 2/2002, takto

rozhodol:

Podľa § 258 odsek 1 písmeno d/, odsek 2, Trestného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. por.) zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013, sp. zn. 1T 2/2002, v celom rozsahu vo vzťahu k obžalovaným J. E. I. I., E. E., O. Y., R. Q., B. L.,

a podľa § 261 Tr. por. v celom rozsahu aj vo vzťahu k obžalovaným J. P., Y. X., L. P., S. X., L. R. a Y. P..

Podľa § 259 odsek 3 Tr. por. sa obžalovaní

- J. E. I. I., predtým J. I., narodený XX. T. XXXX v L.,
- E. E., narodená XX. V. XXXX v L.,
- O. Y., narodený XX. J. XXXX v B.,
- R. Q., narodený XX. Z. XXXX v B.,
- B. L., narodený XX. Z. XXXX v L.,
- J. P., narodený XX. T. XXXX v L.,
- Y. X., narodený XX. E. XXXX v H.,
- L. P., narodený XX. T. XXXX v B.,
- S. X., narodený XX. D. XXXX v T. T.,
- L. R., narodený XX. R. XXXX v B.,
- Y. P., narodený XX. D. XXXX v L.,

u z n á v a j ú z a v i n n ý c h , ž e

Skutok 1

Obžalovaní J. E. I. I.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky IV. D., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti obžalovaného J. E. I. I., zo dňa 10. augusta 1992 o poskytnutie úveru v sume 25 000 000 Kčs za účelom financovania nákupu nehnuteľností a motorových vozidiel, po predložení finančnej situácie obžalovaného J. E. I. I., znaleckého posudku č. 138/1992 zo dňa 04. augusta 1992 znalca z odboru ekonomiky, cien a odhadu nehnuteľností, IV., viažuceho sa k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. obce L., ktorý značne nadhodnotil predmetnú nehnuteľnosť, umožnili, aby úverová referentka S., bez preskúmania náležitosti podanej žiadosti, bonity žiadateľa a úverovaného objektu dňa 12. augusta 1992 vypracovala návrh na poskytnutie úveru a obžalovaný Ing. R. L., ako námestník hlavnej pobočky S., odporučil daný úver na schválenie a v rovnaký deň obžalovaný Ing. J. R. podpísal úverovú zmluvu číslo 13089201 na sumu 25 000 000 Sk a následne obžalovaný J. E. I. I. predložil S.

- fiktívnu faktúru Obecného úradu Šišov číslo: 260692 z 26. augusta 1992 na sumu 7 000 000 Kčs,
- fiktívnu faktúru Obecného úradu Žiharec číslo: 290792 z 29. augusta 1992 na sumu 2 000 000 Kčs,
- fiktívnu faktúru East West Leasing, a.s. Bratislava číslo: 184/92 z 15. septembra 1992 na sumu 8 457 418 Kčs a
- fiktívne faktúry firmy T. N. - E. E. H. číslo: 19111992 a číslo: 19192 z 19. novembra 1992 na sumu 4 920 000 Kčs a 2 850 000 Kčs, na podklade ktorých obžalovaný Ing. R. L. podpísal príkaz na úhradu dňa 04. septembra, 24. novembra a 29. novembra 1992 v požadovaných sumách z úverového účtu obžalovaného J. I. I. I. číslo: 342-169340-932/0520 na účty vo faktúrach uvedených firmám, a takto konal obžalovaný J. E. I. I. v úmysle úver nikdy neuhradiť, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 25 000 000 Kčs, t.j. 829 874,98 eur.

Skutok 2

Obžalovaní J. E. I. I., E. E., Y. X.

Obžalovaní Ing. J. R., Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti na čerpanie úveru schválili uzavretie úverovej zmluvy číslo: 16069201 zo dňa 16. júna 1992 obžalovanému Y. X., v sume 24 998 670 Kčs za účelom odkúpenia objektu Centrum, nachádzajúceho sa v kat. úz. obce L. - T., okres T., so zásobami a ostatným majetkom a potom, čo obžalovaný Y. X. predložil k žiadosti iba znalecký posudok znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností, Ing. R. číslo 93/92 zo dňa 10. mája 1992, ktorý značne nadhodnotil predmetnú nehnuteľnosť následne obžalovaná E. E. vystavila fiktívne faktúry číslo: 5392 a 5492 na jej firmu T. N. - E. E. H. a tieto obžalovaný Ing. R. L., spolu s ďalšou pracovníčkou umožnil uhradiť zo schváleného úveru z účtu obžalovaného Y. X. číslo 342-219141-932/0520, na účet firmy obžalovanej E. E. číslo: 461943-212/0200, vedený vo L., ktorú sumu obžalovaná E. E. dňa 01. júla 1992 odovzdala obžalovanému J. E. I. I., pričom ani obžalovaný Y. X., obžalovaný J. E. I. I. a obžalovaná E. E. úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 24 998 670 Kčs, t.j. 829 803,82 eur.

Skutok 3

Obžalovaní J. E. I. I., O. Y., Y. P.,

Obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S. ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválil uzavretie úverovej zmluvy s Z. I. číslo: 02069201, zo dňa 02. júna 1992 na sumu 24 900 000 Kčs, za účelom kúpy Obchodného domu Majolika v Modre a číslo: 02069202 z 02. júna 1992 na sumu 20 875

000 Kčs za účelom rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre na podklade neúplnej žiadosti, ku ktorej bol pripojený iba prepočet finančnej situácie na dobu splácania, výpočet predpokladaných tržieb a znalecký posudok Ing. R., znalca z odboru ekonomiky, ceny a dohadu nehnuteľností číslo: 96/92 zo dňa 13. mája 1992, ktorý značne nadhodnocoval predmetnú nehnuteľnosť a obžalovaný Ing. R. L. spolu s ďalšou spolupracovníčkou podpísal príkaz na čerpanie úverových prostriedkov dňa 04. júna 1992 na sumu 24 900 000 Kčs a 16. júna 1992 na sumu 20 875 000 Kčs z úverového účtu a bez vedomia Z. I. číslo 342-216645-932/0520, na základe fiktívnych faktúr číslo: 192 a 292, vystavených Y. P. po dohode s obžalovaným J. E. I. I. a obžalovaným O. Y. a inou osobou, v prospech účtu inej osoby číslo: XXXXX-XXX/XXXX, pričom obžalovaní J. E. I. I., O. Y., Y. P. a iná osoba takto konali hoci úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 45 775 000 Kčs, t.j. 1 519 451,64 eur.

Skutok 4

Obžalovaní J. E. I. I.

Obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, riadne spravovať majetok a ochraňovať záujmy tejto banky, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, spolu s ďalšou spolupracovníčkou S. schválil a umožnil čerpanie úveru, ktorý bol získaný na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti L. B. a schválenej úverovej zmluvy číslo: 030892/1 zo dňa 03. augusta 1992 na sumu 6 704 000 Kčs za účelom kúpy PJ Výrobno-servisný komplex Chynorany a úverovej zmluvy číslo 030892/2 zo dňa 03. augusta 1992 na sumu 9 200 000 Kčs za účelom nákupu zásob, zariadenia i rekonštrukcie kupovanej nehnuteľnosti tak, že predmetnú žiadosť o úver predložil obžalovaný J. E. I. I. v mene L. B. a dňa 03. augusta 1992 obžalovaný Ing. R. L. umožnil čerpanie úverových prostriedkov z úverového účtu L. B. číslo: XXXX-XXXXXX-XXX/XXXX. na účet Fondu národného majetku Slovenskej republiky číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX ako úhradu za vydraženú nehnuteľnosť a prevod súm 6 800 000 Kčs a 1 800 000 Kčs z rovnakého účtu L. B. na účty obžalovaného J. E. I. I. číslo: XXXXXXXX-XXX/XXXX, vedený vo L.. a číslo: XXXXXXXXXXX/XXXX na podklade fiktívnych faktúr číslo 80/1992 z 10. augusta 1992 a 81/1992 zo dňa 15. augusta 1992 vystavených samým obžalovaným J. E. I. I., pričom k splácaniu úverov nedošlo, ani záujem na úhrade týchto úverov obžalovaný J. E. I. I. nikdy nemal, čím celkove bola spôsobená škoda 15 304 000 Kčs, t.j. 507 999,73 eur.

Skutok 5

Obžalovaní E. E., O. Y., J. E. I. I.

Obžalovaný Ing. J. R. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, umožnil L. B., na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o poskytnutie úveru, ktorú predložil na schválenie obžalovaný O. Y., ktorej obsahom bol znalecký posudok č. 91/92 zo dňa 05. mája 1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhadu nehnuteľností Ing. R., ktorým bola značne nadhodnotená cena kupovanej nehnuteľnosti Obchodného domu v Trnave, uzavretie úverovej zmluvy číslo: 622116992 zo dňa 02. júna 1992 na sumu 23 980 000 Kčs, ktoré prostriedky boli čerpané na podklade faktúr firmy T. N. - E. E. H. číslo: 5092 a 5292, ktoré obžalovaná E. E. sama vystavila a na účet obžalovanej E. E. a J. E. I. I. číslo: XXXXXX-XXX/XXXX bola prevedená suma 10 238 546 Kčs, účet obžalovaného O. Y. číslo: XXXX-XXX/XXXX bola prevedená suma 6.080.000,- Kčs a na úverový účet obžalovanej E. E. číslo: XXX-XXXXX-XXXX/XXXX bola prevedená suma 7 661 454 Kčs a takto obžalovaní E. E., O. Y., J. E. I. I. konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 23 980 000 Kčs, t.j. 795 990,17 eur.

Skutok 6

Obžalovaní R. Q., O. Y.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, obžalovanému R. Q. schválili na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o úver, čerpanie tohto úveru tak, že obžalovaný R. Q. ako zástupca Betula s.r.o. Námestovo dňa 26. júna 1992 predložil žiadosť o úver na zakúpenie Autocampingu Betula v Námestove, ktorej obsahom bol iba znalecký posudok ocenenia danej nehnuteľnosti a prepočet finančnej situácie žiadateľa a výpočet predpokladaných tržieb a dňa 01. júla 1992 podpísať úverovú zmluvu číslo: 01079201 na sumu 24 135 000 Kčs a úverovú zmluvu číslo: 010792202 a sumu 20 865 000 Kčs, a tieto finančné prostriedky boli na základe fiktívnych faktúr vystavených E. E., konajúcou v mene firmy T. - E. E. H., číslo: 17392 a číslo: 780692 prevedené z účtu obžalovaného R. Q., firma Betula, s.r.o. číslo: 3XXXXXXXX-XXX/XXXX a na účet cestovnej kancelárie obžalovaného O. Y. H. B. - O. Y. číslo: XXXXX-XXX/XXXX a na účet Ing. L. B. číslo: XXXXX-XXX/XXXX a takto obžalovaní R. Q., O. Y., konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 45 000 000 Kčs, t.j. 1 493 726,34 eur.

Skutok 7

Obžalovaní O. Y., J. P.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, schválili na podklade neúplnej dokumentácie žiadosť na uzavretie úverovej zmluvy obžalovanému O. Y. na sumu 25 000 000 Kčs za účelom nákupu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. Y. - L., Česká republika, vedenú na LV číslo XXXX, vlastnenú Ing. J. Q. a Ing. L. Q., iba na základe formálne vypracovaných prepočtov finančnej situácie obžalovaného O. Y., doby splácania úveru a znaleckého posudku číslo: 179/92 zo dňa 04. októbra 1992 k vypracovaného k danej nehnuteľnosti znalcom z odboru ekonomiky, ceny a odhadu nehnuteľností Ing. R. s značným nadhodnotením ceny tejto nehnuteľnosti a následne obžalovaný O. Y. po dohode s obžalovaným J. P. predložili pre čerpanie týchto úverových prostriedkov fiktívnu faktúru číslo: 120492 zo dňa 12. apríla 1992 na sumu 24 980 000 Kčs, na základe ktorej obžalovaný Ing. R. L. umožnil prevod úverových prostriedkov z úverového účtu O. Y. číslo: XXXXX-XXXXX-XXX/XXXX na účet F. Y. číslo: XXXXX-XXX/XXXX, a takto obžalovaní O. Y., J. P., konali napriek tomu, že úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, pričom však zriadením záložného práva na predmetnú nehnuteľnosť a neskôr jeho realizáciou bola poškodeným získaná hodnota v sume 3 495 057 Kčs, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 21 484 943 Kčs, t.j. 713 169,45 eur.

Skutok 8

Obžalovaný E. E.

Obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti obžalovanej E. E. o poskytnutie dvoch strednodobých úverov na úhradu vydraženého objektu hotelového komplexu ONYX Levice a zásob, v sume 27 130 000 Kčs a 6 870 000 Kčs predložením formálnych dokladov a znaleckého posudku číslo: 132/92 zo dňa 27. júna 1992 vypracovaným znalcom z odboru ekonomiky, ceny a odhadu nehnuteľnosti Ing. R. ktorým bola značne nadhodnotená cena danej nehnuteľnosti, obž. Ing. R. L. odporučil schválenie oboch žiadostí na úver a zároveň podpísal úverovú zmluvu číslo: 10089201 na sumu 20 230 000 Kčs a úverovú zmluvu číslo: 10089202 na sumu 6 900 000 Kčs napriek tomu, že obžalovaná E. E. žiadnym spôsobom neručila návratnosť oboch úverov, tieto nehnuteľnosti postupne odpredala a úmysel uhrádzať úver nikdy nemala, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 27 130 000 Kčs, t.j. 900 551,01 eur.

Skutok 9

Obžalovaní L. P. a E. E.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode obžalovaný L. P. dňa 04. júna 1992 požiadal hlavnú pobočku S. o úver v sume 24 990 000 Kčs za účelom kúpy hotelového komplexu PARTY Nové Zámky a ďalšieho úveru v sume 20 810 000 Kčs za účelom nákupu zásob a zariadenia, ktoré žiadosti boli schválené a dňa 15. júna 1992 uzavreté úverové zmluvy číslo: 15069201 na sumu 24 990 000 Kčs a číslo: 15069202 na sumu 20 810 000 Kčs. Následne obžalovaná E. E. konajúca v mene firmy T. N. - E. E. H. vystavila fiktívnu faktúru číslo: 5592, ktorú obžalovaný L. P. predložil do IV. na čerpanie uvedených úverových prostriedkov a tak celkove suma 45 800 000 Kčs bola prevedená na účet firmy obžalovanej E. E. T. N. - E. E. H., číslo: XXXXXX-XXX/XXXX, a takto obaja obžalovaní konali napriek tomu, že úmysel uhradiť oba úvery nikdy nemali, čím bola spôsobená škoda v sume 45 800 000 Kčs, t.j. 1 520 281,48 eur.

Skutok 10

Obžalovaní R. Q. a O. Y.,

Obžalovaní Ing. R. L. a Ing. J. R. ako zamestnanci S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválili dňa 29. januára 1992 žiadosť predloženú po predchádzajúcej vzájomnej dohode obžalovaným O. Y. a Ing. J. Y. v prospech obžalovaného R. Q. a podpísali úverovú zmluvu číslo: 29019201 na sumu 25 000 000 Kčs a úverovú zmluvu číslo: 29019202 na sumu 11 400 000 Kčs a následne obžalovaný Ing. R. L. 31. marca 1992 umožnil vyčerpať všetky úverové prostriedky z účtu obžalovaného R. Q. v prospech obžalovaného O. Y. v dobe, keď nebolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti, ktorými malo byť ručené za úver, a takto konali obžalovaní R. Q. a O. Y. napriek tomu, že úmysel uhradiť oba úvery nikdy nemali, čím celkove spôsobili škodu v sume 36 400 000 Kčs, t.j. 1 208 258,67 eur,

Skutok 11

Obžalovaní S. X., B. L., L. R.

Obžalovaný Ing. J. R. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválil žiadosť L. K. zo dňa 10. novembra 1992 o uzavretie úverovej zmluvy číslo: 0030924101 na sumu 20 100 000 Kčs za účelom kúpy hotela Hutník v Seredi a dňa 11. novembra 1992 umožnil prevod úverových prostriedkov z vnútorného účtu S., na účet číslo: XXXXX-XXX/XXXX obžalovaného B. L., ktorý spoločne s obžalovaným S. X. a obžalovaným L. R. použili tieto finančné prostriedky na kúpu hotela Hutník v Seredi vedomí si spôsobu získania úverových prostriedkov a takto obžalovaní B. L., S. X. a L. R. konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím spôsobili celkovú škodu 20 100 000 Kčs, t.j. 667 197,77 eur.

Skutok 12

Obžalovaný J. E. I. I.

Dňa 08. januára 1993 požiadal R. o úver v sume 25 000 000 Kčs za účelom rekonštrukcie hotela Kriváň v Podbanskom a nákup základných prostriedkov a zariadenia, k čomu predložil znalecký posudok číslo: 214/92 z 23. novembra 1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhadu nehnuteľností, Ing. R., v ktorom bola uvedená nehnuteľnosť značne nadhodnotená a po schválení úveru uzavrel dňa 19. januára

1993 úverovú zmluvu číslo: 414-1045449-199/01 na sumu 25 000 000 Kčs a po predložení faktúry číslo: 140493, bez uvedenia dátumu na sumu 12 630 000 Sk a číslo: 10493 zo dňa 16. marca 1993 na sumu 12 457 500 Sk úver vyčerpal, rekonštrukciu hotela neuskutočnil, a takto konal napriek tomu, že úver úmysel splatiť nikdy nemal, čím spôsobil T. škodu v sume 22 990 000 Sk, t.j. 763 128,19 eur.

Skutok 13

Obžalovaný J. E. I. I.

dňa 02. septembra 1994 na základe fiktívnej kúpnej zmluvy vyhotovenej doposiaľ neznámou osobou bez súhlasu ďalších osôb, ktorí boli v zmluve uvedení a to I. R. - občan Sýrie a L. P., zabezpečil dovoz deviatich kusov koní na územie Slovenskej republiky, pričom dohodnutá kúpna cena bola 16 miliónov Sk; následne boli kone na základe fiktívnej faktúry číslo: 15091 zo dňa 15. septembra 1994 odpredané v mene L. P. a bez jeho vedomia, spoločnosti RIOS, s.r.o. Sládkovičovo za sumu 24 250 000 Sk, v ktorej bol jediným spoločníkom a súčasne jediným konateľom obžalovaný J. E. I. I. a následne za túto spoločnosť podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. kvartál roku 1994 dňa 25. októbra 1994 na Daňovom úrade v Galante, v ktorom bolo v rozpore s ustanovením § 18 odsek 2 zákona č. 222/1992 Zb. o DPH v aktuálnom znení, zahrnuté aj zdaniteľné plnenie fiktívnej faktúry číslo: 15091 z 15. septembra 1994 a súčasne uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu na DPH vo výške 4 850 000 Sk, z ktorej sumy mu bola prevodným príkazom Daňového úradu v Galante poukázaná na účet číslo:XXXXXX/XXXX spoločnosti RIOS, spol. s r.o. Sládkovičovo vedený v S., suma 4 820 511 Sk, čím celkovo bol skrátene štátny rozpočet Slovenskej republiky v sume 4 850 000 Sk, t.j. 160 990,51 eur.

t e d a

obžalovaný J. E. I. I. v skutku 13

na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu

obžalovaný J. E. I. I. v skutkoch 1,2,3,4,5,12

obžalovaná E. E. v skutku 2, 5, 8, 9

obžalovaný O. Y. v skutku 3, 5, 6, 7, 10

poskytol/poskytla inému pomoc na spáchanie pokračovacieho trestného činu porušiť podľa zákona mu uloženú povinnosť spravovať cudzí majetok a spôsobiť tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný R. Q. v skutku 6 a 10

obžalovaný J. P. v skutku 7,

obžalovaný Y. X. v skutku 2,

obžalovaný L. P. v skutku 9

obžalovaný S. X. v skutku 11

obžalovaný L. R. v skutku 11

obžalovaný B. L. v skutku 11

obžalovaný Y. P. v skutku 3

poskytol inému pomoc na spáchanie trestného činu porušiť podľa zákona mu uloženú povinnosť spravovať cudzí majetok a spôsobiť tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

č í m s p á c h a l i

obžalovaný

obžalovaný J. E. I. I. v skutku 13

trestný čin podvodu podľa § 250 odsek 1, odsek 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005,

obžalovaní

- J. E. I. I. v skutku 1, 2, 3, 4, 5, 12
- E. E. v skutku 2, 5, 8, 9
- O. Y. v skutku 3, 5, 6, 7, 10
- R. Q. v skutku 6 a 10

pomoc k pokračovaciemu trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 odsek 1 písmeno c/ k § 255 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999,

obžalovaní

- J. P. v skutku 7,
- Y. X. v skutku 2,
- L. P. v skutku 9
- B. L., S. X., L. R., v skutku 11
- Y. P. v skutku 3,

pomoc k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 odsek 1 písmeno c/ k § 255 odsek 1, odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999.

Z a t o s a o d s u d z u j ú

J. E. I. I. podľa § 250 odsek 5 s použitím § 35 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do druhej nápravno výchovnej skupiny.

E. E. podľa § 255 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky.

Podľa § 39a odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd obžalovanú na výkon trestu zaraďuje do prvej nápravno výchovnej skupiny.

O. Y. podľa § 255 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 na trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do prvej nápravno výchovnej skupiny.

R. Q. podľa § 255 odsek 2 s použitím § 35 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do prvej nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 35 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd zrušuje výroky o trestoch

- trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III z X9. októbra 1999, sp. zn. 5T 106/99, právoplatného 2. marca 2000, vo vzťahu k obžalovanému R. Q., ktorým bol obžalovanému za trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 247 ods. 1 písm. b/ ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody desať mesiacov, ktorého výkon mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov

- trestného rozkazu Okresného súdu Galanta z 15. decembra 2000, sp. zn. 1T 143/00, právoplatného 9. januára 2001, ktorým bol obžalovanému za trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. a/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. uložený trest odňatia slobody desať mesiacov so zaradením na výkon trestu do prvej nápravno výchovnej skupiny

- trestného rozkazu Okresného súdu Galanta z 13. júna 2001, sp. zn. 1T 76/01, právoplatného 3. júla 2001, ktorým bol obžalovanému za trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 186 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody päť mesiacov so zaradením na výkon trestu do prvej nápravno výchovnej skupiny

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

B. L. podľa § 255 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 na trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

J. P., Y. X., S. X., L. R., každý samostatne

Podľa § 255 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 na trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

L. P. a Y. P. každý samostatne

Podľa § 255 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd obžalovanému výkon trestu podmiennečne odkladá.

Podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 súd určuje skúšobnú dobu 2 (dva) roky.

II.

Podľa § 256 Tr. por. odvolania obžalovaných S. a S. s a z a m i e t a j ú.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 5. júna 2013, sp. zn. 1 T 2/2002, rozhodol tak, že
I. obžalovaní

Ing. J. R., Ing. R. L., J. E. I. I., predtým J. I., E. E., O. Y., R. Q., J. P., Y. X., L. P., B. L., S. X., L. R., J. D., B. L., I. R., Y. P. a F. Y. sú vinní, že :

Skutok 1

Obžalovaní J. E. I. I., Ing. J. R. a Ing. R. L.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,

na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti obžalovaného J. E. I. I., zo dňa 10. 08. 1992 o poskytnutie úveru v sume 25.000.000,- Kčs za účelom financovania nákupu nehnuteľností a motorových vozidiel, po predložení finančnej situácie obžalovaného J. E. I. I., znaleckého posudku č. 138/1992 zo dňa 04. 08. 1992 znalca z odboru ekonomiky, cien a odhadu nehnuteľností, Ing. R., viažuceho sa k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v kat. úz. obce L., ktorý značne nadhodnotil predmetnú nehnuteľnosť,

umožnili, aby úverová referentka S., bez preskúmania náležitosti podanej žiadosti, bonity žiadateľa a úverovaného objektu dňa 12. 08. 1992 vypracovala návrh na poskytnutie úveru a obžalovaný Ing. R. L., ako námestník hlavnej pobočky S.a, odporučil daný úver na schválenie a v rovnaký deň obžalovaný Ing. J. R. podpísal úverovú zmluvu číslo 13089201 na sumu 25.000.000,- Sk a následne obžalovaný J. E. I. I. predložil S.- fiktívnu faktúru Obecného úradu Šišov číslo: 260692 z 26. 08. 1992 na sumu 7.000.000,- Kčs,

- fiktívnu faktúru Obecného úradu Žiharec číslo: 290792 z 29. 08. 1992 na sumu 2.000.000,- Kčs,

- fiktívnu faktúru East West Leasing, a.s. Bratislava číslo: 184/92 z 15. 09. 1992 na sumu 8.457.418,- Kčs a

- fiktívne faktúry firmy T. N. - E. E. H. číslo: 19111992 a číslo: 19192 z 19. 11. 1992 na sumu 4.920.000,- Kčs a 2.850.000,- Kčs,

na podklade ktorých obžalovaný Ing. R. L. podpísal príkaz na úhradu dňa 04. 09., 24. 11. a 29. 11. 1992 v požadovaných sumách z úverového účtu obžalovaného J. I. I. I. číslo: 3XX-XXXXXX-XXX/XXXX na účty vo faktúrach uvedených firiem,

a takto konal obžalovaný J. E. I. I. v úmysle úver nikdy neuhradiť, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 25.000.000,- Kčs, t.j. 829.874,98 eur.

Skutok 2

Obžalovaní J. E. I. I., E. E., Y. X., Ing. J. R. a Ing. R. L.

Obžalovaní Ing. J. R., Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami

na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti na čerpanie úveru schválili uzavretie úverovej zmluvy číslo: 16069201 zo dňa 16. 06. 1992 obžalovanému Y. X., v sume 24.998.670,- Kčs za účelom odkúpenia objektu Centrum, nachádzajúceho sa v kat. úz. obce L. - T., okres T., so zásobami a ostatným majetkom a potom, čo obžalovaný Y. X. predložil k žiadosti iba znalecký posudok znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností, Ing. R. R. číslo 93/92 zo dňa 10. 05.1992, ktorý značne nadhodnotil predmetnú nehnuteľnosť

následne obžalovaná E. E. vystavila fiktívne faktúry číslo: 5392 a 5492 na jej firmu T. N. - E. E. H. a tieto obžalovaný Ing. R. L., spolu s ďalšou pracovníčkou umožnil uhradiť zo schváleného úveru z účtu obžalovaného Y. X. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX, na účet firmy obžalovanej E. E. číslo: XXXXXX-XXX/XXXX, vedený vo L. a.s., pobočka B, ktorú sumu obžalovaná E. E. dňa 01. 07. 1992 odovzdala obžalovanému J. E. I. I., pričom ani obžalovaný Y. X., obžalovaný J. E. I. I. a obžalovaná E. E. úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 24.998.670,- Kčs, t.j.

829.803,82 eur.

Skutok 3

Obžalovaní J. E. I. I., O. Y., Ing. R. L., Y. P., F. Y.

Obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S. ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,

na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválil uzavretie úverovej zmluvy s Z. I. číslo: 02069201, zo dňa 02. 06. 1992 na sumu 24.900.000,- Kčs, za účelom kúpy Obchodného domu Majolika v Modre a číslo: 02069202 z 02. 06. 1992 na sumu 20.875.000,- Kčs za účelom rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre na podklade neúplnej žiadosti, ku ktorej bol pripojený iba prepočet finančnej situácie na dobu splácania, výpočet predpokladaných tržieb a znalecký posudok Ing. R., znalca z odboru ekonomiky, ceny a dohadu nehnuteľností číslo: 96/92 zo dňa 13. 05. 1992, ktorý značne nadhodnocoval predmetnú nehnuteľnosť a obžalovaný Ing. R. L. spolu s ďalšou spolupracovníčkou podpísal príkaz na čerpanie úverových prostriedkov dňa 04. 06. 1992 na sumu 24.900.000,- Kčs a 16. 06. 1992 na sumu 20.875.000,- Kčs z úverového účtu a bez vedomia Z. I.slo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX, na základe fiktívnych faktúr číslo: 192 a 292, vystavených Y. P. po dohode s obžalovaným J. E. I. I. a obžalovaným O. Y. a F. Y., v prospech účtu F. Y. číslo: 58441-132/0200, pričom obžalovaní J. E. I. I., O. Y., Y. P. a F. Y. takto konali hoci úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 45.775.000,- Kčs, t.j. 1.519,451,64 eur.

Skutok 4

Obžalovaní J. E. I. I. a Ing. R. L.

Obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, riadne spravovať majetok a ochraňovať záujmy tejto banky, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,

spolu s ďalšou spolupracovníčkou IV., schválil a umožnil čerpanie úveru, ktorý bol získaný na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti L. B. a schválenej úverovej zmluvy číslo: 030892/1 zo dňa 03. 08. 1992 na sumu 6.704.000,- Kčs za účelom kúpy PJ Výrobnno-servisný komplex Chynorany a úverovej zmluvy číslo 030892/2 zo dňa 03. 08. 1992 na sumu 9.200.000,- Kčs za účelom nákupu zásob, zariadenia i rekonštrukcie kupovanej nehnuteľnosti tak, že predmetnú žiadosť o úver predložil obžalovaný J. E. I. I. v mene L. B. a dňa 03. 08. 1992 obžalovaný Ing. R. L. umožnil čerpanie úverových prostriedkov z úverového účtu L. B. číslo: XXXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účet Fondu národného majetku Slovenskej republiky číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX ako úhradu za vydraženú nehnuteľnosť a prevod súm 6.800.000,- Kčs a 1.800.000,- Kčs z rovnakého účtu L. B. na účty obžalovaného J. E. I. I. číslo:4XXXXXX-XXX/XXXX, vedený vo L. a.s. a číslo:XXXXXXXXXX/XXXX na podklade fiktívnych faktúr číslo 80/1992 z 10. 08. 1992 a 81/1992 zo dňa 15. 08. 1992 vystavených samým obžalovaným J. E. I. I., pričom k splácaniu úverov nedošlo, ani záujem na úhrade týchto úverov obžalovaný J. E. I. I. nikdy nemal, čím celkove bola spôsobená škoda 15.304.000,- Kčs, t.j. 507.999,73 eur.

Skutok 5

Obžalovaní E. E., O. Y., J. E. I. I. a Ing. J. R.

Obžalovaný Ing. J. R. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,

umožnil L. B., na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o poskytnutie úveru, ktorú predložil na

schválenie obžalovaný O. Y., ktorej obsahom bol znalecký posudok č. 91/92 zo dňa 05. 05. 1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhadu nehnuteľnosti Ing. R., ktorým bola značne nadhodnotená cena kupovanej nehnuteľnosti Obchodného domu v Trnave, uzavretie úverovej zmluvy číslo: 622116992 zo dňa 02. 06. 1992 na sumu 23.980.000,- Kčs, ktoré prostriedky boli čerpané na podklade faktúr firmy T. N. - E. E. H. číslo: 5092 a 5292, ktoré obžalovaná E. E. sama vystavila a na účet obžalovanej E. E. a J. E. I. I. číslo: XXXXXX-XXX/XXXX bola prevedená suma 10.238.546,- Kčs, účet obžalovaného O. Y. číslo: XXXX-XXX/XXXX bola prevedená suma 6.080.000,- Kčs a na úverový účet obžalovanej E. E. číslo: XXX-XXXXX-XXXX/XXXX bola prevedená suma 7.661.454,- Kčs a takto obžalovaní E. E., O. Y., J. E. I. I. konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 23.980.000,- Kčs, t.j. 795.990,17 eur.

Skutok 6

Obžalovaní R. Q., O. Y., Ing. J. R., Ing. R. L.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky IV., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, obžalovanému R. Q. schválili na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o úver, čerpanie tohto úveru tak, že obžalovaný R. Q. ako zástupca Betula s.r.o. Námestovo dňa 26. 06. 1992 predložil žiadosť o úver na zakúpenie Autocampingu Betula v Námestove, ktorej obsahom bol iba znalecký posudok ocenenia danej nehnuteľnosti a prepočet finančnej situácie žiadateľa a výpočet predpokladaných tržieb a dňa 01. 07. 1992 podpísať úverovú zmluvu číslo: 01079201 na sumu 24.135.000,- Kčs a úverovú zmluvu číslo: 010792202 na sumu 20.865.000,- Kčs, a tieto finančné prostriedky boli na základe fiktívnych faktúr vystavených E. E., konajúcou v mene firmy T. - E. E. H., číslo: 17392 a číslo: 780692 prevedené z účtu obžalovaného R. Q., firma Betula, s.r.o. číslo: XXXXXXXXXXX-XXX/XXXX a na účet cestovnej kancelárie obžalovaného O. Y. H. B. - O. Y. číslo: XXXXX-XXX/XXXX a na účet Ing. L. B. číslo: XXXXX-XXX/XXXX a takto obžalovaní R. Q., O. Y., konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 45.000.000,- Kčs, t.j. 1.493.726,34 eur.

Skutok 7

Obžalovaní O. Y., J. P., Ing. J. R., Ing. R. L.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L. ako zamestnanci hlavnej pobočky S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, schválili na podklade neúplnej dokumentácie žiadosť na uzavretie úverovej zmluvy obžalovanému O. Y. na sumu 25.000.000,- Kčs za účelom nákupu nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. Y - L., Česká republika, vedenú na LV číslo XXXX, vlastnenú Ing. J. Q. a Ing. L. Q., iba na základe formálne vypracovaných prepočtov finančnej situácie obžalovaného O. Y., doby splácania úveru a znaleckého posudku číslo: 179/92 zo dňa 04. 10. 1992 k vypracovaného k danej nehnuteľnosti znalcom z odboru ekonomiky, ceny a odhadu nehnuteľností Ing. R. s značným nadhodnotením ceny tejto nehnuteľnosti a následne obžalovaný O. Y. po dohode s obžalovaným J. P. predložili pre čerpanie týchto úverových prostriedkov fiktívnu faktúru číslo: 120492 zo dňa 12. 04. 1992 na sumu 24.980.000,- Kčs, na základe ktorej obžalovaný Ing. R. L. umožnil prevod úverových prostriedkov z úverového účtu O. Y. číslo: 20XXX-XXXXX-XXX/XXXX na účet F. Y. číslo: XXXXX-XXX/XXXX, a takto obžalovaní O. Y., J. P., konali napriek tomu, že úmysel uhrádzať úver nikdy nemali, pričom však zriadením záložného práva na predmetnú nehnuteľnosť a neskôr jeho realizáciou bola poškodeným získaná hodnota v sume 3.495.057,- Kčs, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 21.484.943,- Kčs, t.j. 713.169,45 eur.

Skutok 8

Obžalovaní E. E., Ing. R. L.

Obžalovaný Ing. R. L. ako zamestnanec hlavnej pobočky IV., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti obžalovanej E. E. o poskytnutie dvoch strednodobých úverov na úhradu vydraženého objektu hotelového komplexu ONYX Levice a zásob, v sume 27.130.000,- Kčs a 6.870.000,- Kčs predložením formálnych dokladov a znaleckého posudku číslo: 132/92 zo dňa 27. 06. 1992 vypracovaným znalcom z odboru ekonomiky, ceny a odhadu nehnuteľnosti Ing. Milanom Matuškom, ktorým bola značne nadhodnotená cena danej nehnuteľnosti, obž. Ing. R. L. odporučil schválenie oboch žiadostí na úver a zároveň podpísal úverovú zmluvu číslo: 10089201 na sumu 20.230.000,- Kčs a úverovú zmluvu číslo: 10089202 na sumu 6.900.000,- Kčs napriek tomu, že obžalovaná E. E. žiadnym spôsobom neručila návratnosť oboch úverov, tieto nehnuteľnosti postupne odpredala a úmysel uhrádzať úver nikdy nemala, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 27.130.000,- Kčs, t.j. 900.551,01 eur.

Skutok 9

Obžalovaní J. D., B. L., Ing. J. R., Ing. R. L., I. R.

Obžalovaní Ing. J. R. a Ing. R. L., ako zamestnanci hlavnej pobočky S. ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami, na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o úvery obžalovaným J. D. a B. L., bez dostatočných a neúplných podkladov, schválili žiadosti o úvery a uzavreli so žiadateľmi tieto úverové dohody:

- číslo: 01069201 z 25. 05. 1992 v sume 9.488.500,- Kčs, za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva pre obžalovaného J. D.
- číslo: 01069202 z 01. 06. 1992 v sume 10.000.000,- Kčs za účelom úhrady zásob pre obžalovaného J. D.
- číslo: 27059204 z 27. 05. 1992 v sume 17.000.000,- Kčs za účelom úhrady zásob pre obžalovaného B. L.
- číslo: 27059205 z 27. 05. 1992 v sume 17.258.000,- Kčs za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva pre obžalovaného B. L.
- číslo: 0030931261 z 23. 10. 1992 v sume 26.746,500,- Kčs ako prevod úverov na účely privatizácie z úverovej zmluvy číslo: 27059205 obžalovaného B. L. v sume 17.258.000,- Kčs a z úverovej zmluvy číslo: 01069201 pre obžalovaného J. D. v sume 9.488.500,- Kčs pre obžalovaného B. L.
- číslo: 01069201 pre firmu REVEX s.r.o. Šaľa, kde boli spoločníkmi obžalovaný J. D. a I. R.
- číslo: 0030931271 zo dňa 23. 10. 1992 v sume 27.000.000,- Kčs ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo: 01069202 obžalovaného J. D. v sume 10.000.000,- Kčs a z úverovej zmluvy číslo: 27059204 obžalovaného B. L. v sume 17.000.000,- Kčs, úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, ktorého spoločníkmi boli obžalovaní J. D. a I. R.,

na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti o úver obžalovaným I. R. ako zástupcom spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa, schválili žiadosť o úver a uzavreli s ním úverovú zmluvu číslo: 0030924201 z 10. 11. 1992 v sume 15.000.000,- Kčs na financovanie REVEX s.r.o. Šaľa, pričom obžalovaní J. D., B. L. a I. R. takto konali napriek tomu, že úmysel uhrádzať úvery nikdy nemali, čím celkove bola spôsobená škoda v sume 68.746.500,- Kčs, t.j. 2.281.965,74 eur.

Skutok 10

Obžalovaní L. P. a E. E.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode obžalovaný L. P. dňa 04. 06. 1992 požiadal hlavnú pobočku IV. o úver v sume 24.990.000,- Kčs za účelom kúpy hotelového komplexu PARTY Nové Zámky a ďalšieho úveru v sume 20.810.000,- Kčs za účelom nákupu zásob a zariadenia, ktoré žiadosti boli schválené a

dňa 15. 06. 1992 uzavreté úverové zmluvy číslo: 15069201 na sumu 24.990.000,- Kčs a číslo: 15069202 na sumu 20.810.000,- Kčs. Následne obžalovaná E. E. konajúca v mene firmy T. N. - E. E. H. vystavila fiktívnu faktúru číslo: 5592, ktorú obžalovaný L. P. predložil do S. na čerpanie uvedených úverových prostriedkov a tak celkove suma 45.800.000,- Kčs bola prevedená na účet firmy obžalovanej E. E. T. N. - E. E. H., číslo: XXXXXX-XXX/XXXX, a takto obaja obžalovaní konali napriek tomu, že úmysel uhradiť oba úvery nikdy nemali, čím bola spôsobená škoda v sume 45.800.000,- Kčs, t.j. 1.520.281,48 eur.

Skutok 11

Obžalovaní Ing. J. R., Ing. R. L., R. Q. a O. Y.,
Obžalovaní Ing. R. L. a Ing. J. R. ako zamestnanci S., ktorých povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako im to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,
na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválili dňa 29. 01. 1992 žiadosť predloženú po predchádzajúcej vzájomnej dohode obžalovaným O. Y. a S.. J. Y. v prospech obžalovaného R. Q. a podpísali úverovú zmluvu číslo: 29019201 na sumu 25.000.000,- Kčs a úverovú zmluvu číslo: 29019202 na sumu 11.400.000,- Kčs a následne obžalovaný Ing. R. L. 31. 03. 1992 umožnil vyčerpať všetky úverové prostriedky z účtu obžalovaného R. Q. v prospech obžalovaného O. Y. v dobe, keď nebolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti, ktorými malo byť ručené za úver, a takto konali obžalovaní R. Q. a O. Y. napriek tomu, že úmysel uhradiť oba úvery nikdy nemali, čím celkove spôsobili škodu v sume 36.400.000,- Kčs, t.j. 1.208.258,67 eur,

Skutok 12

Obžalovaní Ing. J. R., B. L., S. X., L. R.
Obžalovaný Ing. J. R. ako zamestnanec hlavnej pobočky S., ktorého povinnosťou bolo používať vlastné prostriedky banky a jej zverené prostriedky takým spôsobom, aby bolo zaručené plnenie jej záväzkov, ako mu to vyplývalo zo zákona číslo 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a zákona číslo 21/1992 Z.z. o bankách, v rozpore s týmito povinnosťami,
na podklade neúplnej dokumentácie a žiadosti schválil žiadosť L. K. zo dňa 10. 11. 1992 o uzavretie úverovej zmluvy číslo: 0030924101 na sumu 20.100.000,- Kčs za účelom kúpy hotela Hutník v Seredi a dňa 11. 11. 1992 umožnil prevod úverových prostriedkov z vnútorného účtu Investičnej a rozvojovej banky a.s., HP Nitra, na účet číslo: XXXXX-XXX/XXXX obžalovaného B. L., ktorý spoločne s obžalovaným S. X. a obžalovaným L. R. použili tieto finančné prostriedky na kúpu hotela Hutník v Seredi vedomí si spôsobu získania úverových prostriedkov a takto obžalovaní B. L., S. X. a Viliam R. konali napriek tomu, že úmysel uhradiť úver nikdy nemali, čím spôsobili celkovú škodu XX.XXX.XXX,- Kčs, t.j. 667.197,77 eur.

Skutok 13

Obžalovaný J. E. I. I.
Dňa 08. 01. 1993 požiadal R. o úver v sume 25.000.000,- Kčs za účelom rekonštrukcie hotela Kriváň v Podbanskom a nákup základných prostriedkov a zariadenia, k čomu predložil znalecký posudok číslo: 214/92 z 23. 11. 1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhadu nehnuteľností, Ing. Milana Matušku, v ktorom bola uvedená nehnuteľnosť značne nadhodnotená a po schválení úveru uzavrel dňa 19. 01. 1993 úverovú zmluvu číslo: 414-1045449-199/01 na sumu 25.000.000,- Kčs a po predložení faktúry číslo: 140493, bez uvedenia dátumu na sumu 12.630.000,- Sk a číslo: 10493 zo dňa 16. 03. 1993 na sumu 12.457.500,- Sk úver vyčerpal, rekonštrukciu hotela neuskutočnil, a takto konal napriek tomu, že úver úmysel splatiť nikdy nemal, čím spôsobil Slovenskej sporiteľne a.s. R. škodu v sume 22.990.000,- Sk, t.j. 763,128,19 eur.

Skutok 14

Obžalovaný J. E. I. I.

dňa 02. 09.1994 základe fiktívnej kúpnej zmluvy vyhotovenej doposiaľ neznámou osobou bez súhlasu ďalších osôb, ktorí boli v zmluve uvedení a to I. R. - občan Sýrie a L. P., zabezpečil dovoz deviatich kusov koní na územie Slovenskej republiky, pričom dohodnutá kúpna cena bola 16 miliónov Sk; následne boli kone na základe fiktívnej faktúry číslo: 15091 zo dňa 15. 09.1994 odpredané v mene L. P. a bez jeho vedomia, spoločnosti RIOS, s.r.o. Sládkovičovo za sumu 24.250.000,-Sk, v ktorej bol jediným spoločníkom a súčasne jediným konateľom obžalovaný J. E. I. I. a následne za túto spoločnosť podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. kvartál roku 1994 dňa 25.10.1994 na Daňovom úrade v Galante, v ktorom bolo v rozpore s ustanovením § 18 odsek 2 zákona č. 222/1992 Zb. o DPH v aktuálnom znení, zahrnuté aj zdaniteľné plnenie fiktívnej faktúry číslo: 15091 z 15. 09.1994 a súčasne uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu na DPH vo výške 4.850.000,- Sk, z ktorej sumy mu bola prevodným príkazom Daňového úradu v Galante poukázaná na účet číslo:XXXXXX/XXXX spoločnosti RIOS, spol. s r.o. Sládkovičovo vedený v S. a I. P., a.s. pobočka H., suma 4.820.511,- Sk, čím celkovo bol skráteneý štátny rozpočet Slovenskej republiky v sume 4.850.000,-Sk, t.j. 160.990,51 eur.

Čím spáchali

obžalovaní

- Ing. J. R. v skutku 1, 2, 5, 6, 7, 9, 11, 12
- Ing. R. L. v skutku 1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 11

trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 odsek 1, 2 písmeno b/ Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. januára 1998

obžalovaní

- J. E. I. I. v skutku 1, 2, 3, 4, 5, 13, 14,
- E. E. v skutku 2, 5, 8, 10,
- O. Y. v skutku 3, 5, 6, 7, 11,
- R. Q. v skutku 6 a 11,
- J. P. v skutku 7,
- Y. X. v skutku 2,
- L. P. v skutku 10,
- B. L., S. X., L. R., v skutku 12,
- J. D., B. L., I. R. v skutku 9,
- Y. P. a F. Y. v skutku 3,

trestný čin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 250 odsek 1, odsek 4, Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení zákona číslo 60/1992 Zb. (ďalej len Trestný Zákon)

a z a t o s a o d s u d z u j ú

obžalovaní

Ing. J. R. a Ing. R. L., každý samostatne

podľa § 255 odsek 2 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. januára 1998, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona výkon tohto trestu podmienčne odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

J. E. I. I. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov a podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona sa na výkon trestu zaraďuje do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Zároveň sa zrušuje rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 20.08.2012, spisová značka 1T 276/2012

vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto zrušené výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

E. E. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov 6 (šesť) mesiacov a podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona sa na výkon trestu zaraďuje do II. nápravno-výchovnej skupiny.

O. Y. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona sa na výkon trestu zaraďuje do II. nápravno-výchovnej skupiny.

R. Q. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov a podľa § 39a odsek 3 Trestného zákona sa na výkon trestu zaraďuje do II. nápravno-výchovnej skupiny.

Zároveň sa zrušuje rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 15. 12. 2000, spisová značka 1T 143/2000 vo výroku o treste a rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 13. 06. 2001, spisová značka 1T 76/2001 vo výroku o treste, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto zrušené výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

J. P. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon tohto trestu podmienene odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Y. X. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon tohto trestu podmienene odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dvoch) rokov.

L. P. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon tohto trestu podmienene odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 3 (troch) rokov.

B. L., S. X., L. R., každý samostatne podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon tohto trestu podmienene odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 2 (dvoch) rokov.

J. D., B. L., I. R. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon tohto trestu podmienene odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Y. P. a F. Y. podľa § 250 odsek 4 Trestného zákona, s použitím § 40 odsek 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon tohto trestu podmienene odkladá a podľa § 59 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba v trvaní 3 (troch) rokov.

II.

Obžalovaný R. X. sa podľa § 226 písmeno b/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo dňa 14. 02. 2002, spisová značka IKv 5/99, zo skutku, že

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z IV. zabezpečili pre R. X. úver na základe úverových zmlúv:

- číslo 26119001 z 23.11.1990 úver v sume Sk 2.000.000,-- na nákup materiálu a zariadenia predajne,
- číslo 05069101 z 05.06.1991 úver v sume Sk 5.000.000,-- pre účely malej privatizácie,
- číslo 08079101 z 08.07.1991 úver v sume Sk 25.000.000,-- pre účely malej privatizácie,
- číslo 12099101 z 12.09.1991 úver v sume Sk 8.500.000,-- na nákup zahraničnej pekárenskej linky a zásob,
- číslo 03109102 z 03.10.1991 úver v sume Sk 24.000.000,-- na nákup tovaru,
- číslo 06019201 zo 06.01.1992 úver v sume Sk 9.200.000,-- pre účely malej privatizácie,
- číslo 10029202 z 10.02.1992 úver v sume Sk 15.000.000,-- na rekonštrukcii objektu,
- číslo 02079201 z 02.07.1992 úver v sume Sk 25.000.000,-- na nákup zásob,

a to tak, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery obvineným

R. X. S. obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka tejto banky na všetky uvedené žiadosti bez preskúmania ekonomických podmienok, platobnej schopnosti klienta, rizík úverového obchodu a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nespĺnených podmienok obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil ich schválenie a obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ tejto banky podpísal všetky uvedené úverové zmluvy na celkovú sumu Sk 113.700.000,-- , hoci všetci obvinení vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé, že neboli predložené všetky potrebné doklady k žiadostiam o úver a podpísaním príkazov na úhradu došlo k prevodu úverových prostriedkov v uvedených sumách z úverových účtov obvineného R. X. , ktorý prostriedky odčerpál a použil ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách, pričom obvineným R. X. došlo k úhrade úveru podľa úverovej zmluvy číslo 05069101 v sume Sk 5.000.000,-- , a táto úhrada bola uskutočnená z prostriedkov ďalšieho poskytnutého úveru podľa úverovej zmluvy číslo 08079101 a menšie sumy v niektorých uvedených úverov obdobným spôsobom, avšak k splateniu ďalších poskytnutých úverov nedošlo, čím IV. bola spôsobená škoda v celkovej sume Sk 81.044.232,41;

v nej uvedenom pod bodom 5. a právne kvalifikovanom ako trestný čin podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 odsek 2 k § 250 odsek 1, 5 Trestného zákona číslo 140/1961 Zb.,

pretože skutok nie je trestným činom.

Obžalovaný J. E. I. I. sa podľa § 226 písmeno b/ Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo dňa 14. 02. 2002, spisová značka IKv 5/99 zo skutku, že

ako súkromný podnikateľ a spoločník obchodnej spoločnosti DRIVER, s.r.o. Veľké Úľany s výhradným právom nakladať s financiami, napriek viacerým upozorneniam spoločníkov a v rozpore so zákonom neodviedol zákonom stanovené poplatky tak, že

v období od februára 1996 do júla 1997 neodviedol finančné prostriedky sociálnej poisťovni v sume Sk 26.047,-- a v sume Sk 12.020,-- , o ktorú bola skrátená mzda zamestnancov spoločnosti a spôsobil tak Sociálnej poisťovni, pobočka Galanta škodu v sume Sk 38.067,-- ,

v období od januára 1996 do decembra 1998 neodviedol finančné prostriedky do fondu zamestnanosti v sume Sk 11.571,-- a v sume 3.872,-- a spôsobil tak Národnému úradu práce, Okresný úrad práce Galanta škodu v sume Sk 15.443,-- ,

v období od januára 1996 do apríla 1998 neodviedol finančné prostriedky na zdravotné poistenie v sume

Sk 102.822,-- a v sume Sk 40.562,--, o ktorú bola skrátaná mzda zamestnancov spoločnosti a spôsobil tak Všeobecnej zdravotnej poisťovni, pobočka Galanta škodu v sume Sk 143.444,--;

v nej uvedenom pod bodom 16. a právne kvalifikovanom ako trestný čin sprenevery podľa § 248 odsek 1, 2 Trestného zákona a trestný čin nezaplatenia dane podľa § 148b odsek 1 Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

III.

Podľa § 223 odsek 1 Trestného poriadku, s poukazom na ustanovenie § 11 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku zákona č. 141/1961 Zb. v znení zmien a doplnení účinnom do 31. 12. 2005 a ustanovenie § 67 odsek 1 písmeno d/ Trestného zákona,

sa trestné stíhanie vedené proti obžalovaným :

- Ing. J. P., narodený XX. XX. XXXX v V. O., zo skutku

1/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z IV. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 13089201 zo dňa 12.08.1992 úver v sume Sk 25.000.000,- - pre obvineného J. I. za účelom financovania nákupu nehnuteľností a osobných motorových vozidiel, a to tak, že

dňa 10.08.1992 obvinený J. I. požiadal S. o poskytnutie úveru v sume Sk 25.000.000,-- za účelom financovania nákupu bližšie nešpecifikovaných nehnuteľní a osobných motorových vozidiel, pričom k žiadosti priložil prepočet finančnej situácie klienta a znalecký posudok znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností Ing. R. číslo 138/92 zo dňa 04.08.1992, ktorým bola v rozpore s predpismi nadhodnotená cena nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. L., ktoré slúžili na zabezpečenie predmetného úveru,

po podaní uvedenej žiadosti obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí podanej žiadosti, a to najmä bonity klienta, bonity úverovaného objektu a rizík úverového obchodu, v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 12.08.1992 vypracovala návrh na poskytnutie úveru podľa podanej žiadosti, ktorý za tých istých nesplnených zákonných podmienok dňa 12.08.1992 obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne na to dňa 12.08.1992 obvinený Ing. J. R. v postavení riaditeľa banky podpísal úverovú zmluvu číslo 13089201 na sumu Sk 25.000.000,--, napriek tomu, že všetci vedeli o nepravdivosti a nedostatočnosti údajov v návrhu na poskytnutie tohto úveru,

obvinený J. I. vystavil a predložil uvedenej banke fiktívnu faktúru Obecného úradu Šišov číslo 260692 z 26.08.1992 na sumu Sk. 7.000.000,--, fiktívnu faktúru Obecného úradu Žiharec číslo 290792 z 29.08.1992 na sumu Sk 2.000.000,--, fiktívnu faktúru East West Leasing, a.s. Bratislava číslo 184/92 z 15.09.1992 na sumu Sk 8.457.418,--, fiktívnu faktúru firmy T. - E. E. H. číslo 19111992 a číslo 19192 z 19.11.1992 na sumu Sk 4.920.000,--a Sk 2.850.000,--, na základe ktorých obvinený Ing. R. L. podpísaním príkazu na úhradu zo dňa 04.09.1992, 24.11.1992 a 29.11.1992 umožnil prevod úverových prostriedkov v sumách ako sú uvedené vyššie, z úverového účtu obvineného J. I. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účty úradov a firiem, ktorých fiktívne faktúry boli predložené, pričom k splácaniu poskytnutého úveru vôbec nedošlo a Investičnej a rozvojovej banke, a.s. Bratislava tým bola spôsobená škoda v sume Sk 25.000.000,--;

2/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 16069201 zo 16.06.1992 úver v sume Sk 24.998.670,--pre obvineného Y. X. za účelom odkúpenia objektu Centrum nachádzajúceho sa v k.ú. L. - T., okres T. so zásobami a ostatným majetkom tak, že

dňa 04.06.1992 obvinený Y. X. požiadal S. o poskytnutie úveru v sume Sk 26.998.000,-- za účelom odkúpenia objektu prevádzkovej budovy Centrum Šaštín - Stráže, pričom k žiadosti predložil iba znalecký posudok znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností Ing. R. číslo 93/92 zo dňa

10.05.1992, ktorým bola v rozpore s predpismi nadhodnotená cena nehnuteľnosti slúžiacej na zabezpečenie tohto úveru, obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky v rozpore s vnútrobankovými predpismi bez predloženia náležitostí k uvedenej žiadosti doporučila pridelenie úveru obvinenému Y. X. v sume Sk 24.998.670,--, ktorý dňa 16.06.1992 v depozitno-úverovom výbore schválil obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky a dňa 16.06.1992 obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ tejto banky podpísal úverovú zmluvu číslo 16069201 na sumu Sk 24.998.670,--, a to napriek tomu, že všetci vedeli o nepravdivosti údajov k poskytnutému úveru, následne na základe fiktívnych faktúr číslo 5392, 5492 firmy T. - E. E. H., vystavených obvinenou E. E. obvinení Ing. R. L. a Ing. J. P. podpísaním príkazu na úhradu zo dňa 25.06.1992 umožnili prevod úverových prostriedkov vo výške schválenej sumy úveru z úverového účtu obvineného Y. X. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účet firmy obvinenej E. E. číslo XXXXXX-XXX/XXXX vedený vo L., a.s. pobočka B., ktoré obvinená E. E. dňa 01.07.1992 v celej sume odovzdala obvinenému J. I., pričom k splácaniu úveru nedošlo a IV. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 24.998.670,--;

3/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 02069201 zo dňa 02.06.1992 úver v sume Sk 24.900.000,- pre Z. I. za účelom nákupu Obchodného domu Majolika v Modre a na základe úverovej zmluvy číslo 02069202 z 02.06.1992 úver v sume Sk 20.875.000,-- za účelom rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre takým spôsobom, že využívajúc dôveru Z. I., ktorý prejavil záujem o kúpu Obchodného domu Majolika v Modre, ktorý dňa 06.05.1992 za sumu Sk 7.408.000,-- vydražil Y. P., nechali obvinení v záujme získania uvedených úverov vypracovať podnikateľský zámer, prepočet finančnej situácie na dobu splácania úveru ako aj výpočet predpokladaných tržieb a znalecký posudok Ing. R. znalcom z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností číslo 96/92 zo dňa 13.05.1992, ktorý v rozpore s predpismi nadhodnotil cenu uvedenej nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie poskytnutého úveru, následne obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí žiadosti v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 02.06.1992 vypracovala návrhy na poskytnutie úverov pre Z. I., a to sumu Sk 24.900.000,-- na nákup Obchodného domu Majolika v Modre a na sumu Sk 20.875.000,-- na rekonštrukciu tohto obchodného domu, ktoré za tých istých nesplnených podmienok dňa 02.06.1992 odporučil na schválenie obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky, pričom dňa 02.06.1992 došlo k podpisu úverových zmlúv na sumy uvedené v návrhu, hoci všetci obvinení vedeli, že údaje v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé, potom bez vedomia Z. I. na základe fiktívnych faktúr číslo 192 a číslo 292 vystavených obvineným Y. P. po dohode s obvinenými J. I., O. Y. a F. Y., obvinení Ing. R. L. a Ing. J. P. podpísaním príkazu na úhradu dňa 04.06.1992 umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 24.900.000,-- a dňa 16.06.1992 prevod úverových prostriedkov v sume Sk 20.875.000,-- z úverového účtu Z. I. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX vedeného v S. a I. P., a.s. HP V. na účet obvineného F. Y. číslo XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. G. P. a.s., pobočka H., pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím S. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 45.775.000,--;

4/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 030892/1 zo dňa 03.08.1992 úver v sume Sk 6.704.000,-- pre L. B. ako úhradu vydraženej PJ Výrobno- servisný komplex Chynorany a podľa úverovej zmluvy číslo 030892/2 zo dňa 03.08.1992 úver v sume Sk 9.200.000,-- za účelom nákupu zásob a zariadenia ako aj rekonštrukcie uvedenej PJ, a to tak, že na základe iniciatívy a pomoci obvineného J. I. vydražil L. B. za sumu Sk 8.904.000,-- PJ Výrobno- servisný komplex Chynorany, za čo prostredníctvom obvineného J. I. podal žiadosť o úver, ktorú obvinený J. I. spolu s ďalšími písomnosťami predložil S., kde obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka tejto banky vypracovala v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 03.08.1992 návrhy na poskytnutie strednodobých úverov pre L. B., jeden na sumu Sk 6.704.000,-- na úhradu vydraženej PJ Výrobno - servisný komplex Chynorany a druhý na sumu Sk 9.200.000,-- na jej rekonštrukciu,

zariadenie a nákup zásob a tieto návrhy obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky dňa 03.08.1992 schválil a podpísal aj úverovú zmluvu číslo 030892/1 na sumu Sk 6.704.000,-- a úverovú zmluvu číslo 030892/2 na sumu Sk 9.200.000,-- napriek tomu, že vedeli o tom, že údaje v návrhoch na poskytnutie úveru nie sú pravdivé, potom bez vedomia L. B. obvinení Ing. R. L. a Ing. J. P. umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 6.704.000,-- dňa 03.08.1992 z úverového účtu L. B. číslo XXXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účet Fondu národného majetku Slovenskej republiky číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX ako úhradu za vydraženú nehnuteľnosť a prevod súm Sk 6.800.000,-- a Sk 1.800.000,-- z úverového účtu L. B. na účty obvineného J. I. číslo XXXXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. a.s., pobočka B. a číslo XXXXXXX-XXX/XXXX vedený v S. a.s. HP V. ako úhrady fiktívnych faktúr číslo 80/1992, 81/1992 z 10.08.1992 a 15.08.1992 vystavených obvineným J. I., pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím S. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 15.304.000,--;

5/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre R. X. úver na základe úverových zmlúv:

- číslo 26119001 z 23.11.1990 úver v sume Sk 2.000.000,-- na nákup materiálu a zariadenia predajne,
- číslo 05069101 z 05.06.1991 úver v sume Sk 5.000.000,-- pre účely malej privatizácie,
- číslo 08079101 z 08.07.1991 úver v sume Sk 25.000.000,-- pre účely malej privatizácie,
- číslo 12099101 z 12.09.1991 úver v sume Sk 8.500.000,-- na nákup zahraničnej pekárenskej linky a zásob,
- číslo 03109102 z 03.10.1991 úver v sume Sk 24.000.000,-- na nákup tovaru,
- číslo 06019201 zo 06.01.1992 úver v sume Sk 9.200.000,-- pre účely malej privatizácie,
- číslo 10029202 z 10.02.1992 úver v sume Sk 15.000.000,-- na rekonštrukcii objektu,
- číslo 02079201 z 02.07.1992 úver v sume Sk 25.000.000,-- na nákup zásob,

a to tak, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery obvineným

R. X. S. obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka tejto banky na všetky uvedené žiadosti bez preskúmania ekonomických podmienok, platobnej schopnosti klienta, rizík úverového obchodu a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nesplnených podmienok obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil ich schválenie a obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ tejto banky podpísal všetky uvedené úverové zmluvy na celkovú sumu Sk 113.700.000,--, hoci všetci obvinení vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé, že neboli predložené všetky potrebné doklady k žiadostiam o úver a podpísaním príkazov na úhradu došlo k prevodu úverových prostriedkov v uvedených sumách z úverových účtov obvineného R. X. , ktorý prostriedky odčerpал a použil ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách, pričom obvineným R. X. došlo k úhrade úveru podľa úverovej zmluvy číslo 05069101 v sume Sk 5.000.000,--, a táto úhrada bola uskutočnená z prostriedkov ďalšieho poskytnutého úveru podľa úverovej zmluvy číslo 08079101 a menšie sumy v niektorých uvedených úverov obdobným spôsobom, avšak k splateniu ďalších poskytnutých úverov nedošlo, čím S. bola spôsobená škoda v celkovej sume Sk 81.044.232,41;

7/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre obvineného R. Q. ako zástupcu s.r.o. Betula Námestovo na základe úverovej zmluvy číslo 01079201 zo dňa 01.07.1992 úver v sume Sk 24.135.000,-- za účelom odkúpenia zásob a zariadenia nehnuteľností a podľa úverovej zmluvy číslo 01079202 zo dňa 01.07.1992 úver v sume Sk 20.865.000,-- za účelom kúpy nehnuteľnosti autocampingu a motelu a to tak, že dňa 26.06.1992 obvinený R. Q. ako zástupca neexistujúcej spoločnosti Betula , s.r.o. predložil S. žiadosť o úver na sumu Sk 45.000.000,-- na zakúpenie Autocampingu Betula v Námestove, ktorej prílohou bol znalecký posudok ocenenia nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie úveru a obvineným Ing. L. B. vypracovaný prepočet finančnej situácie klienta a výpočet predpokladaných tržieb, obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka S. v rozpore s vnútrobankovými predpismi a aj v rozpore s predloženou žiadosťou o úver vypracovala dňa 01.07.1992 dva návrhy na poskytnutie úverov pre

spoločnosť Betula s.r.o. zastúpenú obvineným R. Q., a to jeden na sumu Sk XX.XXX.XXX,-- na kúpu nehnuteľnosti a druhý na sumu Sk 20.865.000,-- na zakúpenie zásob a zariadenia Autocampingu Betula v Námestove,

tieto návrhy obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky posúdil v rozpore s predpismi ako opodstatnené a predložil ich obvinenému Ing. J. R., ktorý dňa 01.07.1992 podpísal úverovú zmluvu číslo 01079201 na sumu Sk 24.135.000,-- a úverovú zmluvu číslo 01079202 na sumu Sk 20.865.000,-- , hoci všetci vedeli, že údaje v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú dostatočné a pravdivé, následne na základe fiktívnych faktúr firmy T. - E. E. H. číslo 17392 a číslo 280692 vystavených obvinenou E. E. umožnil obvinený Ing. R. L. prevod úverových prostriedkov z účtu obvineného R. Q., firma Betula, s.r.o. číslo XXXXXXXXXX-XXX/XXXX na účet Cestovnej kancelárie H. B. - O. Y. číslo XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. a.s., pobočka H. a na účet číslo XXXXX-XXX/XXXX obvineného Ing. L. B. vedený vo L. a.s., pobočka H., pričom k splácaniu úverov nedošlo a Investičnej a rozvojovej banke a.s. Bratislava tak bola spôsobená škoda v sume Sk 45.000.000,--;

8/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 0030926101 zo dňa 09.10.1992 úver v sume Sk 25.000.000,-- pre obvineného O. Y. za účelom nákupu a rekonštrukcie bližšie neurčenej nehnuteľnosti a to tak, že

dňa 05.10.1992 obvinený O. Y. požiadal S. o poskytnutie úveru v sume Sk 25.000.000,-- za účelom nákupu bližšie nešpecifikovaného objektu v hodnote Sk 31.334.950,-- a k žiadosti priložil formálne vypracované prepočty finančnej situácie na dobu splácania úveru a znalecký posudok číslo 179/92 zo dňa 04.10.1992 znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností Ing. R., ktorý ocenil nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. Y. - L. Česká republika uvedenú v liste vlastníctva číslo XXXX vlastníkov Ing. J. Q. a Ing. L. Q., pričom išlo o značné nadhodnotenie ceny tejto nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie žiadaného úveru,

následne na to obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka S. bez preskúmania náležitostí potrebných pre poskytnutie úveru v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala dňa 09.10.1992 návrh na poskytnutie strednodobého úveru pre obvineného O. Y. na sumu Sk 25.000.000,-- za účelom financovania nákupu nešpecifikovanej nehnuteľnosti,

za nesplnenia tých istých podmienok obvinený Ing. R. L. dňa 09.10.1992 doporučil na schválenie návrh úveru ako námestník riaditeľa uvedenej banky a v ten istý deň obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ uvedenej banky podpísal úverovú zmluvu číslo 0030926101 na sumu Sk 25.000.000,--, a to napriek tomu, že všetci obvinení vedeli, že údaje v návrhu na poskytnutie tohto úveru nie sú pravdivé a dostatočné, obvinený O. Y. po dohode s obvineným J. P. vystavili a predložili uvedenej banke fiktívnu faktúru číslo 120492 zo dňa 12.04.1992 na sumu Sk 24.980.000,--, na základe ktorej obvinený Ing. R. L. podpísaním príkazu na úhradu dňa 13.11.1992 umožnil prevod úverových prostriedkov v uvedenej sume z úverového účtu obvineného O. Y. číslo XXXXX-XXXXX-XXX/XXXX na účet F. Y. číslo XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. G. P., a.s. pobočka H.,

poskytnutý úvere prevzal na základe schválenej žiadosti a úverovej zmluvy číslo 0030926101 zo dňa 03.02.1993 a dodatku k nej zo dňa 17.03.1994 obvinený J. P., pričom však k splácaniu úveru nedošlo, čím S. bola podľa jej vyjadrenia spôsobená škoda v sume Sk 19.710.572.99;

9/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 10089201 zo dňa 06.08.1992 pre obvinenú E. E. úver v sume Sk 20.230.000,-- a podľa úverovej zmluvy číslo 10089202 zo dňa 06.08.1992 úver v sume Sk 6.900.000,-- za účelom úhrady vydraženej PJ - Hotela ONYX Levice takým spôsobom, že po tom, čo obvinená E. E. na verejnej dražbe v Leviciach vydražila hotelový komplex ONYX Levice za sumu Sk 34.030.000,-- pod obchodným názvom T. - E. E. H. požiadala bez uvedenia dátumu na žiadosti S. o poskytnutie dvoch strednodobých úverov v sume Sk 27.130.000,-- a Sk 6.870.000,-- na úhradu vydraženého objektu a zásob, pričom k žiadosti predložila neúplne podklady a znalecký posudok číslo 132/92 zo dňa 27.06.1992 znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností Ing. R.,

ktorým bola nadhodnotená cena nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie tohto úveru.
obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka S. dňa 06.08.1992 porušením vnútrobankových predpisov vypracovala dva návrhy na poskytnutie úverov pre obvinenú E. E., jeden na sumu Sk 20.230.000,-- a druhý na sumu Sk 6.900.000,--, ktoré dňa 06.08.1992 obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky akceptoval a neoprávnene za úverovo-depozitný výbor S. odporučil na schválenie a následne za riaditeľa tejto banky neoprávnene úvery schválil a podpísal úverovú zmluvu číslo 10089201 na sumu Sk 20.230.000,-- a úverovú zmluvu číslo 10089202 na sumu Sk 6.900.000,--
obvinený Ing. R. L. dňa 10.08.1992 podpísaním príkazu na úhradu umožnil prevod schválených úverových prostriedkov z úverového účtu obvinenej E. E. na účet číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX vedený v T. T., pobočka K. a to pred zriadením práva predmetnej nehnuteľnosti napriek tomu, že ručenie úveru nebolo zabezpečené iným spôsobom,
následne obvinená E. E. napriek tomu, že v uvedených úverových zmluvách sa zaviazala za poskytnuté úvery ručiť vydraženou nehnuteľnosťou, túto nehnuteľnosť postupne delila a odpredávala, čím porušila podmienky úverových zmlúv, k splácaniu úverov nedošlo a Investičnej a rozvojovej banke, a.s. Bratislava tak bola spôsobená škoda v sume Sk 27.130.000,--;

10/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre obvinených J. D., B. L. a I. R. na základe úverových zmlúv:
- číslo 01069201 z 25.05.1992 úver v sume Sk 9.488.500,-- za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obvineného J. D.,
- číslo 01069292 z 01.06.1992 úver v sume Sk 10.000.000,-- za účelom úhrady zásob - úver pre obvineného J. D.,
- číslo 27059294 z 27.05.1992 úver v sume Sk 17.000.000,-- za účelom úhrady zásob - úver pre obvineného B. L.,
- číslo 27059205 z 27.05.1992 úver v sume Sk 17.258.000,-- za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obvineného B. L.,
- číslo 0030931261 z 23.10.1992 úver v sume Sk 26.746.500,-- ako prevod úverov na účely privatizácie z úverovej zmluvy číslo 27059205 obvineného B. L. v sume Sk 17.258.000,-- a z úverovej zmluvy číslo 01069201 obvineného J. D. v sume Sk 9.488.500,-- - úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,
- číslo 0030931271 z 23.10.1992 úver v sume Sk 27.000.000,-- ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo 01069202 obvineného J. D. v sume Sk 10.000.000,-- a z úverovej zmluvy číslo 27059204 obvineného B. L. v sume Sk 17.000.000,-- - úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,
- číslo 0030924201 z 10.11.1992 úver v sume Sk 15.000.000,-- bez určenia účelu financovania pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obvinení J. D. a I. R.,
takým spôsobom, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery obvinenými J. D. a B. L. S., obvinená Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí k žiadostiam a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala postupne jednotlivé návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nespĺnených podmienok obvinený Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ IV. všetky uvedené úverové zmluvy podpísal, a to v celkovej sume Sk 53.746.500,-- pre obvinených J. D. a B. L., hoci všetci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé a dostatočné,
úvery obvineného J. D. podľa úverových zmlúv číslo 01069201, 01069202 a úvery obvineného B. L. podľa úverových zmlúv číslo 27059204, 27059205 v celkovej sume Sk 53.746.500,-- dňom 23.10.1992 prevzala podľa úverových zmlúv číslo 0030931261, 0030931271 spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa, ktorej spoločníkmi boli obvinení J. D. a I. R., hoci k žiadostiam o prevody uvedených úverov na túto spoločnosť nepredložili potrebné doklady,
napriek tomu prevody uvedených úverov z obvinených J. D. a B. L. na spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa obvinenými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. ako zodpovednými pracovníkmi S. navrhnuté, doporučené a schválené s podpísaním úverových zmlúv tak, ako sú uvedené vyššie dňa 23.10.1992, hoci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na prevody úverov nie sú pravdivé a že došlo k porušeniu

vnútrobankových predpisov,
napriek tomu spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa v zastúpení spoločníkmi obvinenými J. D. a I. R. bez predloženia potrebných dokladov a bez určenia účelu financovania bol obvinenými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. navrhnutý, doporučený, schválený a podpísaný ďalší úver podľa úverovej zmluvy číslo 0030924201 z 10.11.1992 v sume Sk 15.000.000,--,
podpísaním príkazov na úhradu umožnili obvinení pracovníci uvedenej banky prevod úverových prostriedkov v sumách ako je uvedené vyššie, ktoré obvinení J. D., B. L. a I. R. z banky odčerpali a použili ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách,
k splácaniu týchto úverov nedošlo a IV. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 68.746.500,--,

uvedených v obžalobe Krajského prokurátora v Nitre, spisová značka 1Kv 5/99, zo dňa 14. februára 2002 pod číslom 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9, 10,
a právne súdom posúdených ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1,2 písmeno b/ Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. januára 1998

a

- Ing. Z. N., narodenému XX. XX. XXXX v K., zo skutku

6/

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 622116992 zo dňa 02.06.1992 pre L. B. úver v sume Sk 23.980.000,-- na kúpu Obchodného domu v Trnave takým spôsobom, že využili dôveru L. B., ktorý prejavil záujem o kúpu Obchodného domu v Trnave, ktorý v mesiaci august 1991 za sumu Sk 8.350.100,-- vydražila E. E., mu predložil obvinený O. Y. na podpis žiadosť o úver, obsahom ktorej bol znalecký posudok číslo 91/92 zo dňa 05.05.1992 znalca z odboru ekonomika, ceny a odhady nehnuteľností Ing. R., ktorým bola v rozpore s predpismi nadhodnotená cena nehnuteľnosti, slúžiaca na zabezpečenie úveru ako aj prepočet finančnej situácie, podnikateľský zámer, ktoré boli neskôr odovzdané v uvedenej pobočke banky v Trenčíne Ing. Z. N., ktorý ako riaditeľ tejto pobočky porušil vnútrobankové predpisy o poskytovaní úverov, keďže žiadosť neobsahovala potrebné náležitosti a dňa 27.05.1992 vypracoval návrh na poskytnutie úveru pre L. B. na Sk 23.980.000,-- za účelom nákupu uvedeného obchodného domu,
tento návrh za tých istých nesplnených podmienok schválil obvinený Ing. J. R. ako riaditeľ S. a dňa 02.06.1992 podpísal úverovú zmluvu číslo 6221161992 na sumu Sk 23.980.000,--, hoci všetci obvinení vedeli, že údaje v návrhu na poskytnutie úveru nie sú dostatočné a pravdivé,
následne obvinený Ing. Z. N. dňa 05.06.1992 na základe faktúr firmy T. - E. E. H. číslo 5092 a 5292 vystavených E. E. bez vedomia L. B. dal pokyn na prevod úverových prostriedkov z úverového účtu L. B. na účet obvinených E. E. a J. I. číslo XXXXXX-XXX/XXXX v sume Sk 10.238.546,--, O. Y. na účet číslo XXXX-XXX/XXXX v sume Sk 6.080.000,-- a na úverový účet obvinenej E. E. číslo XXX-XXXX-XXX/XXXX vedený vo L. G. P. a.s., pobočka Trnava v sume Sk 7.661.454,--, čím vlastne bola obvinenou E. E. uhradená vyššie uvedená ňou vydražená nehnuteľnosť,
k splácaniu úveru však nedošlo, čím IV. bola spôsobená škoda v sume Sk 23.980.000,--;

uvedenom v obžalobe Krajského prokurátora v Nitre, spisová značka 1Kv 5/99, zo dňa 14. februára 2002 pod bodom 6,
a právne súdom posúdenom ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1,2 písmeno b/ Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. januára 1998,

z a s t a v u j e,
pretože je premlčané.

Proti uvedenému rozsudku podali odvolania obžalovaní J. E. I. I., E. E., R. Q., Ing. R. L., Ing. J. R., B. L., O. Y., B. L., F. Y., J. D. a I. R., ktoré mimo obžalovaného O. Y. odôvodnili vlastnými podaniami, resp. prostredníctvom svojich obhajcov.

Obžalovaný J. E. I. I. v odôvodnení odvolania podaného prostredníctvom obhajcu vytkol napadnutému rozsudku v bodoch 1 - 5 v skutkových vetách nejednoznačnosť určenia miery jeho účasti na spáchaní tam popísaného trestného činu, i to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne nevyplýva, že skutky kladené mu za vinu, spáchal. Zo skutkových viet v bodoch 2 - 5 rozsudku nemožno dospieť k záveru, že mal naplniť skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. K bodu 13 rozsudku uviedol, že čerpané finančné prostriedky na rekonštrukciu boli reálne použité pri jeho podnikateľskej činnosti a dokazovaním nebolo preukázané, že by žiadal peňažné prostriedky podvodne s vopred premysleným konaním uviesť poškodeného do omylu a poskytnuté peňažné prostriedky nesplácať. K bodu 14 rozsudku konštatoval, že sa nejednalo o fiktívne obchody so zahraničím, ale došlo k reálnemu plneniu - kúpe koní z Arábie. Keďže znalec nemal k dispozícii všetky podklady plnení za zdaňovacie obdobie, nevedel presne posúdiť, či suma 4 918 786 Sk na vstupe zodpovedá sume 4 854 438 Sk na výstupe, takže s poukazom na zásadu in dubio pro reo je potrebné postupovať v jeho prospech.

S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, poukázal obžalovaný na to, že jednotlivé skutky by sa mali posudzovať ako trestné činy porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. u priamych páchatel'ov, u ostatných ako účastníctvo vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.

Obžalovaný J. E. I. I. poukázal na nezrovnalosť rozsudku ohľadom právnej kvalifikácie skutkov ako trestného činu podvodu, kedy ustanovenie § 250 malo v roku 1992 štyri odseky, avšak ku dňu ukončenia účinnosti Trestného zákona číslo 140/1961 Zb. mal § 250 päť odsekov, čo by znamenalo, že súd mal znenie § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. vykladať v jeho prospech s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere 2 až 8 rokov, pričom trest jemu uložený je tak nad touto hranicou trestnej sadzby. V súvislosti s ukladaním trestu obžalovaný namieta dĺžku konania v jeho trestnej veci, nepostupovanie Krajského súdu v Nitre v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2006, sp. zn. 2 To 68/2006, o potrebe použitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestov, ktoré prvostupňový súd u ostatných obžalovaných, nie však vo vzťahu k nemu, uložiac mu trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov.

Vychádzajúc z dôvodov odvolania v zmysle ustanovenia § 258 ods. 1 písm. b/, d/, e/ Tr. por. Obžalovaný J. E. I. I. navrhol, aby odvolací súd rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby pre nepreukázanie, že sa skutky stali, a že ich spáchal on, alternatívne, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

V odôvodnení odvolania, ktoré obžalovaný J. E. I. I. podal sám je uvedená procesná genéza trestného stíhania obžalovaného s akcentom na chyby konania, ktoré vidí v nečinnosti jeho obhajcov nezúčastňujúcich sa úkonov prípravného konania, nedostatočné podávanie návrhov v prospech obžalovaného, neumožnení obžalovanému za dve hodiny oboznámiť sa so spisovým materiálom pri ukončení prípravného konania s výtkou nepredloženia mu celého spisového materiálu, nedostatočným vyšetrením obžalovaného druhým znalcom psychiatrom.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, konanom v neprítomnosti obžalovaného J. E. I. I., obhajca obžalovaného zotrval na konečnom návrhu oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, alternatívne po zrušení prvostupňového rozsudku na vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Obžalovaná E. E. odôvodnila podané odvolanie prostredníctvom obhajcu. Vyjadrila v ňom svoju nevinu zo spáchania trestných činov. Je presvedčená, že v čase, keď sa mala za vinu jej kladených skutkov dopustiť, postupovala legálne s cieľom zarobiť peniaze, ale nie konaním, ktoré by bolo v rozpore so zákonom. Poprela, že by kúpa objektu Centrum - Šaštíň Stráže bola iba predstieraná. Poukázala na to, že sa v spise nenachádza relevantný dôkaz o tom, že by ňou predkladané faktúry boli fiktívne. Obchodný dom v Trnave vydražila. Popiera, že by sa dohodla s ostatnými spoluobžalovanými na podvode.

Podklady k žiadosti o úver na hotelový komplex Onyx Levice boli skutočné. Priznala, že nerešpektovala podmienky úverovej zmluvy, pričom odpredala časť nehnuteľnosti, ktorá mala byť založená v prospech veriteľa, avšak zostávajúca hodnota nehnuteľnosti bola pre poskytnuté úvery dostatočnou garanciou. K bodu 10 konštatovala, že sa len riadila pokynmi a príkazmi J. E. I. I., ktorí ju so O. Y. ubezpečovali, že faktúry, ktoré vystavuje v mene svojej firmy, ako i ďalšie doklady, sú v poriadku. Namietala neuplatnenie si bankou záložného práva a nedomáhania sa banky vyslovenia neplatnosti úverových zmlúv a zmlúv o zriadení záložného práva.

Obžalovaná E. E. tvrdí, že na naplnenie skutkovej podstaty žalovaného trestného činu podvodu chýba objektívna i subjektívna stránka. Absentuje dôkaz usvedčujúci ju z dohody so spoluobžalovanými za účelom získania finančných prostriedkov z poskytnutia úverov. Nebol jej preukázaný úmysel vedomosti pri vybavovaní úverov a ich následného neuhrádzania.

Pri ukladaní trestov za Krajským súdom v Nitre avizovaného použitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu a ukladania trestu za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona 60/1992 Zb. s trestnou sadzbou odňatia slobody 2 až 8 rokov, považuje obžalovaná jej uložený trest odňatia slobody 7 a pol roka, teda pri hornej hranici sadzby, za neprimerane prísny.

Odvolateľka poukazuje na dobu, ktorá uplynula odvtedy, kedy malo dôjsť k predmetným skutkom ako i na judikatúru Medzinárodného súdneho dvora a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Európsky dohovor o ochrane ľudských práv a Ústavu Slovenskej republiky na právo na spravodlivý proces v primeranej dobe. Zvýrazňujúc jej život riadneho občana, zabezpečujúceho si prostriedky na živobytie prácou, pre dlhý odstup času od doby, kedy mali byť skutky spáchané, považuje akýkoľvek trest za bezúčelový, nesplňajúci ani výchovný charakter.

Obžalovaná E. E. žiada odvolací súd zrušiť napadnutý rozsudok a oslobodiť ju spod obžaloby. Pre prípad nestotožnenia sa s takým návrhom žiada, aby jej bol uložený trest vo výške totožnej s dobou výkonu jej väzby.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, konanom v neprítomnosti obžalovanej E. E., jej obhajca zotrval na návrhu podanom v odôvodnení odvolania na rozhodnutie druhostupňového súdu.

Obžalovaný R. Q. v odôvodnení podaného odvolania prostredníctvom obhajcu akcentoval viaanosť prvostupňového súdu právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení z 20. apríla 2010, sp. zn. 2 To 68/2006 konštatoval, že konaniu popísanému v dotknutých obžalobách, by zodpovedalo naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. s trestnosťou pracovníkov banky ako priamych páchatel'ov a trestnosťou osôb z vonkajšieho prostredia ako účastníkov vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. Výtkol napadnutému rozsudku, že prvostupňový súd sa pri rozhodovaní stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu vo vzťahu k pracovníkom banky, avšak v rozpore s ním zotrval u ostatných obžalovaných pri právnej kvalifikácii podľa § 250 Tr. zák.

Odôvodnenie odvolania poukazuje i na intelektuálnu úroveň obžalovaného R. Q., neschopného bez pomoci iných osôb dopustiť sa trestnej činnosti uvedenej v obžalobe prokurátora zabezpečením podkladov potrebných pre čerpanie úverov.

V kontexte s uloženými trestami obžalovaným Ing. R. a Ing. L. vidí obžalovaný R. Q. nepomer k jemu uloženému trestu odňatia slobody tri roky so zaradením na výkon trestu do druhej nápravno-výchovnej skupiny, keďže vzhľadom na jeho podiel - pomoc k spáchanému trestnému činu mal byť logicky jemu uložený trest pomerne nižší, ako u obžalovaných Ing. R. a Ing. L..

Obžalovaný R. Q. navrhol, aby odvolací súd mu pri uznaní viny za spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 Tr. zák., uložil súhrnný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby za zrušenia rozsudku Okresného

súdu Galanta z 15. decembra 2000, sp. zn. 1 T 431/2000, a rozsudku Okresného súdu Galanta z 13. júna 2001, sp. zn. 1 T 76/2001, vo výrokoch o trestoch, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tieto výroky obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad, alternatívne, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Tento návrh doplnil na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, ktoré sa konalo v neprítomnosti obžalovaného R. Q., jeho obhajca alternatívou rozhodnutia súdu zastaviť trestné stíhanie obžalovaného vzhľadom na dĺžku konania.

Obžalovaný Ing. R. L. odôvodnil podané odvolanie viacerými podaniami. Analyzoval záver prvostupňového súdu o porušení obžalovaného podľa zákona mu uloženej povinnosti spravovať cudzí majetok. Ustanovenie § 13 zák. č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach riešiacie záväzky a nie pohľadávky banky, zaniklo 31. januára 1992, kedy bolo nahradené zákonom č. 21/1992 Zb., avšak obžalovaný Ing. R. L. vykonával funkciu námestníka riaditeľa banky až od februára 1992, takže toto ustanovenie nie je aplikovateľné voči obžalovanému ani teoreticky. Ustanovenie § 13 ods. 1 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách, účinného od 1. februára 1992 rieši povinnosť banky zabezpečovať bankové činnosti tak, aby pri nich vzniknuté záväzky, pohľadávky a iné majetkové práva neprekročili ustanovené obmedzenia v pomere ku kapitálu a k rezervám banky, čo v konkrétnej veci nebolo predmetom dokazovania. Nedokonanosť týchto ustanovení si podľa odvolateľa uvedomil i prvostupňový súd rozširujúc úvahy cielene na trestnoprávne následky konštatovaním, že povinnosťou profesionálnej činnosti zástupcu banky bolo nakladať so spravovaným majetkom takým spôsobom, ktorý nepoškodzuje alebo neznižuje jeho hodnotu v prospech inej osoby ako majiteľa. Odvolateľ poukázal na vytrhnutie týchto úvah z kontextu záverov odvolacieho súdu, ktorý poukázal na tento štatút odvíjajúci sa od princípu ochrany majetku podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a iných právnych predpisov (napr. Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, Zákonník práce), teda na civilnoprávny a nie trestnoprávny charakter následku. Argumentuje tým, že znenie ustanovenia § 255 Tr. zák. účinné do 31. augusta 1999 počítá aj s porušením zmluvne prevzatej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, znenie účinné od 1. septembra 1999 do 31. decembra 2005 postihuje v týchto súvislostiach len porušenie zákonom alebo na základe zákona ustanovenej povinnosti, znenie účinné od 1. januára 2006 opätovne počítá aj s porušením zmluvne prevzatej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Súvislosť s porušením zákonnej povinnosti alebo na základe zákona ustanovenej povinnosti vidí odvolateľ v aplikácii ustanovení § 13 zák. č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a od 1. februára 1992 ustanovení § 11a ods. 1 až ods. 4 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách, ktoré však nadobudlo účinnosť až 11. októbra 1999, čo súd riešil subsumovaním prvostupňového konania pod ustanovenie § 13 ods. 1 zák. č. 21/1992 Zb. Obžalovaný Ing. R. L. konštatuje, že pre neho najpriaznivejšie je použitie ustanovenia § 255 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999, účinného od 1. septembra 1999, kedy obdobie od 1. septembra 1999 do 11. októbra 1999, kedy nadobudlo účinnosť ustanovenie § 11a ods. 1, ods. 4 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách je nepokryté zákonnou povinnosťou zakladajúcou porušenie zákonnej povinnosti obžalovaného Ing. R. L. opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Takéto právne vákuum spája odvolateľ s následkom jeho oslobodenia spod obžaloby.

Predmetom ďalšieho z odôvodnení podaného odvolania obžalovaným Ing. R. L. je návrh na zastanie jeho trestného stíhania pre jeho neprípustnosť podľa § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por., vychádzajúc z nemožnosti začať trestné stíhanie, a ak už bolo začaté pokračovať v ňom a zastaviť trestné stíhanie, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva. S poukazom na to, že od spáchania trestnej činnosti kladenej obžalovanému za vinu uplynulo 22 rokov, od vznesenia obvinenia obžalovanému uplynulo 18 rokov, že podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, má každý právo, aby o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu bolo rozhodnuté v primeranej lehote, i keď judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva z porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 nevyvodila právo na zastavenie trestného stíhania alebo zníženia trestu, bolo by možné v prípade porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote zastaviť trestné stíhanie, pretože tak ustanovuje medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná. Odvolateľ poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 21/2013, ktorý k odôvodneniu odvolania pripojil.

Obžalovaný Ing. R. L. v odôvodnení podaného odvolania poukazuje i na to, že povinnosti vyplývajúce z § 13 zák. č. 158/1989 Zb. a § 13 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách boli zabezpečované na úrovni generálneho riaditeľstva banky, pobočky museli realizovať vnútrobankové predpisy a pokyny nadriadených, pričom hlavným cieľom v období pri vytváraní neexistujúceho súkromného sektora bolo získavanie nových klientov, podpora súkromného sektora na úkor štátneho s realizáciou týchto úloh „za každú cenu“. Úvery sa poskytovali maximálne na 4 roky bez ohľadu na ich výšku, pričom splatiť hotel, reštauráciu, pekáreň, malú výrobnú prevádzku alebo inú nehnuteľnosť bolo ťažké a pravdepodobne aj nereálne. Pritom sa takéto úvery bežne poskytujú na obdobie 15 až 40 rokov. Nesplácaním úverov sa zvyšuje sankcia až na 33% p.a., čo prehlbilo neschopnosť úver splatiť, avšak tento problém nebolo možné na úrovni pobočiek riešiť. Ak ktorýkoľvek klient predložil žiadosť a vyplnené tlačivá, znalecký posudok vypracovaný súdnym znalcom a podľa bankových výpočtov, ktoré vykonali úveroví pracovníci spĺňal podmienky návratnosti úveru, nebolo mu v podstate možné úver neposkytnúť. Za vecnú obsahovú správnosť podkladov pre úver zodpovedali špecialisti banky, podpisy riaditeľa banky, resp. jeho námestníkov potvrdzovali len formálnu stránku. Nebolo zvykom, aby riaditeľ alebo jeho námestníci vykonávali kontrolu správnosti vystavených dokladov. Škodu vyčíslenú v odôvodnení rozsudku nepovažuje odvolateľ za skutočnú, pretože IRB v týchto rokoch nevykazovala vo svojich uzávierkach žiadny vznik škody ani zníženie majetku. Uvedené úvery boli riešené v rámci ozdravného procesu bánk v balíku 105 mld. Sk, ktoré boli prenesené na Konsolidačnú banku resp. Fond národného majetku.

Obžalovaný Ing. R. L. v rámci odôvodnenia podaného odvolania navrhol, aby na verejnom zasadnutí boli predložené dôkazy o tom, že pobočka Nitra „nezaručovala plnenie svojich záväzkov“ - § 13 zák. č. 158/1989 Zb., a že došlo na pobočke „k prekročeniu obmedzenia pomeru kapitálu a k rezervám banky“ - § 13 ods. 1 zák. č. 21/1992 Zb., a že uvedené neplnenie bolo v rokoch 1990 - 1993.

Napadnutý rozsudok považuje obžalovaný Ing. R. L. za nesprávny a vyjadril presvedčenie, že ak by sa súd zaoberal organizáciou banky, zodpovednosťou jednotlivých pracovníkov banky na úrovni generálneho riaditeľstva a pobočky, tak ho oslobodí spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný Ing. R. L. a v jeho zastúpení obhajca navrhli po zrušení napadnutého rozsudku oslobodiť obžalovaného spod obžaloby, alternatívne zastaviť trestné stíhanie obžalovaného pre neprimeranú dĺžku konania.

Obžalovaný Ing. J. R. v odôvodnení podaného odvolania vyslovil názor, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s otázkou zodpovednosti obžalovaného, ako riaditeľa banky. Konštatoval, že súkromné formy v roku 1990 nemali podnikateľskú minulosť a banky boli vystavené obrovskému politickému a spoločenskému tlaku masívne poskytovať úvery pre potrebu malej privatizácie, pričom s touto formou poskytovania úverov nemali žiadne skúsenosti. Jedinou agendou riaditeľa banky nebolo poskytovanie úverov, ktoré pred schválením riaditeľom riešil úverový referent, prerokoval ho úverovo-depozitný výbor a schvaľoval príslušný námestník. Riaditeľ podpisujúci tisíce dokumentov, ktoré i keď námatkovo kontroluje, nemôže reálne zistiť, či v podkladoch, ktoré obsahuje úverový spis, nedali podvodníci falšované podklady.

Odvolateľ uviedol, že trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku je úmyselný trestný čin. Dôvodová správa k starému trestnému zákonu predpokladala, že musí ísť o „nestatočnú správu“ zodpovedanej osoby. To u obžalovaného Ing. J. R. preukázané nebolo, čo pri tejto kvalifikácii vylučuje priamy úmysel. Ak by malo ísť o nepriamy úmysel, súd by musel dôvodiť záver, že obžalovaný musel vedieť, že svojím konaním (schválením úveru) môže spôsobiť nesplatenie úveru. Schválením každého úveru je dané riziko, že nebude splatený. Ani v jednom skutku nebolo dokázané, že obžalovaný Ing. J. R. schválil úver, hoci ho neodporučil úverový referent, neprerokoval úverovo-depozitný výbor, nepredložil príslušný námestník alebo neschválil nadriadený orgán, vyvíjal na kohokoľvek tlak, aby bol úver poskytnutý, že by vedel o falšných znaleckých posudkoch a podkladoch. Ak zlyhali jeho podriadení, za ktorých zodpovedal, nespáchal tým žiaden trestný čin. Navrhol, aby po zrušení napadnutého rozsudku odvolací súd obžalovaného Ing. J. R. spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr.

por. oslobodil.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu konanom v neprítomnosti obžalovaného Ing. J. R., jeho obhajca zotrval na návrhu oslobodiť obžalovaného spod obžaloby s prihliadnutím na problematiku optikou rokov 1990 - 1992.

Obžalovaný B. L. v odôvodnení podaného odvolania poukázal na to, že trestný čin podvodu podľa § 250 Tr. zák. je úmyselným trestným činom a jemu ako obžalovanému dokazovaním nebol preukázaný úmysel uviesť banku do omylu dohodou so spoluobžalovanými a znakom nadhodnotiť cenu na hnutelnosti oproti jej skutočnej hodnote. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. S poukazom na porušenie jeho práv garantovaných Trestným poriadkom, Ústavou Slovenskej republiky a Európskym dohovorom o ľudských právach na prejednanie jeho trestnej veci v primeranej lehote, alternatívne pre prípad uznania viny, navrhol upustiť u neho od potrestania. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa obžalovaný B. L. domáhal oslobodenia spod obžaloby, alternatívne sám i prostredníctvom obhajcu navrhol zastaviť trestné stíhanie v zmysle § 9 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

Obžalovaný O. Y. podané odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa sám ani prostredníctvom obhajcu neodôvodnil.

Vo vzťahu k odvolaniam podaným obžalovanými B. L., F. Y., J. D. a I. R. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že tieto odvolania boli predmetom jeho rozhodnutia v konaní 2 To 4/2014 (trestná vec sp. zn. 2 To 8/2014 je výlukou z tohto konania). Uznesením z 20. mája 2014, sp. zn. 2 To 4/2014 Najvyšší súd Slovenskej republiky po zrušení napadnutého rozsudku vo vzťahu k obžalovaným B. L., F. Y., J. D. a I. R. a ich trestné stíhanie pre skutky obžalobou kvalifikované ako trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. na skutkových základoch uvedených v tomto uznesení podľa § 257 písm. b/, § 223 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006, zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) rozhodujúc procesne podľa Trestného poriadku účinného pred 1. januárom 2006 (§ 564 ods. 4 Tr. por. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) - zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, (tak) o odvolaniach obžalovaných J. E. I. I., E. E., R. Q., Ing. R. L., Ing. J. R., B. L. a O. Y., ako odvolací súd (§ 252 veta druhá Tr. por.), keďže nezistil dôvod na zamietnutie odvolania podľa § 253 ods. 1 Tr. por. alebo zrušenia rozsudku podľa § 253 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané a zistil nasledovné:

V trestnej veci obžalovaného Ing. J. R. a spol. rozhodol Krajský súd v Nitre pôvodne rozsudkom dňa 16. januára 2006, sp. zn. 1 T 2/02 tak, že

I.

Obžalovaní

Ing. J. R., Ing. R. L., Ing. J. P., Ing. Z. N., J. P., B. L., R. X., J. D., B. L.

sa oslobodzujú

spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo dňa 14.2.2002 sp. zn. 1 Kv 5/99 a to tak, že

Obžalovaný Ing. J. R., obžalovaný Ing. R. L. a obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 1 tejto obžaloby : po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 13089201 zo dňa 12.08.1992 úver v sume Sk 25.000.000,- - pre J. I. za účelom financovania nákupu nehnuteľností a osobných motorových vozidiel, a to tak, že po podaní žiadosti o poskytnutie úveru v sume Sk 25.000.000,--obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka II. bez preskúmania náležitostí podanej žiadosti, a to najmä bonity klienta, bonity úverovaného

objektu a rizík úverového obchodu, v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 12.08.1992 vypracovala návrh na poskytnutie úveru podľa podanej žiadosti, ktorý za tých istých nesplnených zákonných podmienok dňa 12.08.1992 obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne na to dňa 12.08.1992 obžalovaný Ing. J. R. v postavení riaditeľa banky podpísal úverovú zmluvu číslo 13089201 na sumu Sk 25.000.000,-, napriek tomu, že všetci vedeli o nepravdivosti a nedostatočnosti údajov v návrhu na poskytnutie tohto úveru,

obžalovaný Ing. R. L. akceptoval fiktívne faktúry podpísaním príkazu na ich úhradu zo dňa 04.09.1992, 24.11.1992 a 29.11.1992 umožnil prevod úverových prostriedkov, z úverového účtu číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX. na účty úradov a firiem, ktorých fiktívne faktúry boli predložené, pričom k splácaniu poskytnutého úveru vôbec nedošlo a Investičnej a rozvojovej banke, a.s. Bratislava tým bola spôsobená škoda v sume Sk 25.000.000,-.

Obžalovaný Ing. J. R., obžalovaný Ing. R. L. a obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 2 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s ďalšími spolupáchateľmi s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 16069201 zo 16.06.1992 úver v sume 24.998.670,- Sk pre Y. X. za účelom odkúpenia objektu Centrum nachádzajúceho sa v k.ú. L. - T., okres T. so zásobami a ostatným majetkom tak, že

obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky v rozpore s vnútrobankovými predpismi bez predloženia náležitostí k uvedenej žiadosti doporučila pridelenie úveru Y. X. v sume Sk 24.998.670,-, ktorý dňa 16.06.1992 v depozitno-úverovom výbore schválil obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky a dňa 16.06.1992 obžalovaný Ing. J. R. ako riaditeľ tejto banky podpísal úverovú zmluvu číslo 16069201 na sumu Sk 24.998.670,-, a to napriek tomu, že všetci obžalovaní vedeli o nepravdivosti údajov k poskytnutému úveru,

následne na základe fiktívnych faktúr obžalovaní Ing. R. L. a Ing. J. P. podpísaním príkazu na úhradu zo dňa 25.06.1992 umožnili prevod úverových prostriedkov vo výške schválenej sumy úveru z úverového účtu číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účet firmy E. E., S. a I. P., a.s. P. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 24.998.670,-.

Obžalovaný Ing. R. L., obžalovaná Ing. J. P. zo skutku pod bodom 3 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 02069201 zo dňa 02.06.1992 úver v sume Sk 24.900.000,- pre Z. I. za účelom nákupu Obchodného domu Majolika v Modre a na základe úverovej zmluvy číslo 02069202 z 02.06.1992 úver v sume Sk 20.875.000,- za účelom rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre takým spôsobom, že

následne obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí žiadosti o úver v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 02.06.1992 vypracovala návrhy na poskytnutie úverov pre Z. I., a to sumu Sk 24.900.000,- na nákup Obchodného domu Majolika v Modre a na sumu Sk 20.875.000,- na rekonštrukciu tohto obchodného domu, ktoré za tých istých nesplnených podmienok dňa 02.06.1992 odporučil na schválenie obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky, pričom dňa 02.06.1992 došlo k podpisu úverových zmlúv na sumy uvedené v návrhu, hoci obaja obžalovaní vedeli, že údaje v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé,

následne obžalovaní Ing. R. L. a Ing. J. P. podpísaním príkazu na úhradu dňa 04.06.1992 umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 24.900.000,- a dňa 16.06.1992 prevod úverových prostriedkov v sume Sk 20.875.000,- z úverového účtu Z. I. číslo XXX-XXXXXX-XXX/XXXX vedeného v S. a I. P., a.s. HP V. na účet obžalovaného F. Y. číslo XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. G. P. a.s., pobočka H,

pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím S. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 45.775.000,-;

Obžalovaný Ing. R. L., obžalovaná Ing. J. P. zo skutku pod bodom 4 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 030892/1 zo dňa 03.08.1992 úver v sume Sk 6.704.000,- pre L. B. ako úhradu vydraženej PJ Výrobno - servisný komplex Chynorany a podľa úverovej zmluvy číslo 030892/2 zo dňa 03.08.1992 úver v sume Sk 9.200.000,- za účelom nákupu zásob a zariadenia ako aj rekonštrukcie uvedenej PJ, a to tak, že

obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka S. vypracovala v rozpore s vnútrobankovými predpismi dňa 03.08.1992 návrhy na poskytnutie strednodobých úverov pre L. B., jeden na sumu Sk 6.704.000,- na úhradu vydraženej PJ Výrobno - servisný komplex Chynorany a druhý na sumu Sk 9.200.000,- na jej rekonštrukciu, zariadenie a nákup zásob a tieto návrhy obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky dňa 03.08.1992 schválil a podpísal aj úverovú zmluvu číslo 030892/1 na sumu Sk 6.704.000,- a úverovú zmluvu číslo 030892/2 na sumu Sk 9.200.000,- napriek tomu, že vedeli o tom, že údaje v návrhoch na poskytnutie úveru nie sú pravdivé, potom bez vedomia L. B. obžalovaný Ing. R. L. a Ing. J. P. umožnili prevod úverových prostriedkov v sume Sk 6.704.000,- dňa 03.08.1992 z úverového účtu L. B. číslo XXXX-XXXXXX-XXX/XXXX na účet Fondu národného majetku Slovenskej republiky číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX ako úhradu za vydraženie nehnuteľnosť a prevod súm Sk 6.800.000,- a Sk 1.800.000,- z úverového účtu L. B. na účty obžalovaného J. I. číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. a.s., pobočka B. a číslo XXXXXXXX-XXX/XXXX vedený v S. a.s. HP V. ako úhrady fiktívnych faktúr číslo 80/1992, 81/1992 z 10.08.1992 a 15.08.1992 vystavených obžalovaným J. I., pričom k splácaniu úverov nedošlo, čím IV. bola spôsobená celková škoda v sume Sk 15.304.000,-.

Obžalovaný R. X., obžalovaný Ing. J. R., obžalovaný Ing. R. L., obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 5 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre R. X. úver na základe úverových zmlúv:

- číslo 26119001 z 23.11.1990 úver v sume Sk 2.000.000,- na nákup materiálu a zariadenia predajne,
 - číslo 05069101 z 05.06.1991 úver v sume Sk 5.000.000,- pre účely malej privatizácie,
 - číslo 08079101 z 08.07.1991 úver v sume Sk 25.000.000,- pre účely malej privatizácie,
 - číslo 12099101 z 12.09.1991 úver v sume Sk 8.500.000 - na nákup zahraničnej pekárenskej linky a zásob,
 - číslo 03109102 <.X.z>. 03.10.1991 úver v sume Sk 24.000.000,- na nákup tovaru,
 - číslo 06019201 zo 06.01.1992 úver v sume Sk 9.200.000,- pre účely malej privatizácie,
 - číslo 10029202 z 10.02.1992 úver v sume Sk 15.000.000,- na rekonštrukcii objektu,
 - číslo 02079201 z 02.07.1992 úver v sume Sk 25.000.000,- na nákup zásob,
- a to tak, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery

obžalovaným R. X. S. obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka tejto banky na všetky uvedené žiadosti bez preskúmania ekonomických podmienok, platobnej schopnosti klienta, rizík úverového obchodu a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nespĺnených podmienok obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil ich schválenie a obžalovaný Ing. J. R. ako riaditeľ tejto banky podpísal všetky uvedené úverové zmluvy na celkovú sumu Sk 1 13.700.000,-, hoci všetci obvinení vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé, že neboli predložené všetky potrebné doklady k žiadostiam o úver a podpísaním príkazov na úhradu došlo k prevodu úverových prostriedkov v uvedených sumách z úverových účtov obžalovaného R. X., ktorý prostriedky odčerpával a použil ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách, pričom obžalovaným R. X. došlo k úhrade úveru podľa úverovej zmluvy číslo 05069101 v sume Sk 5.000.000,-, a táto úhrada bola uskutočnená z prostriedkov ďalšieho poskytnutého úveru podľa úverovej zmluvy číslo 08079101 a menšie sumy v niektorých uvedených úverov obdobným spôsobom, avšak k splateniu ďalších poskytnutých úverov nedošlo,

čím S. Bratislava bola spôsobená škoda v celkovej sume Sk 81.044.232,41.

Obžalovaný Ing. J. R. a obžalovaný Ing. Z. N. v bode 6 tejto obžaloby:

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. B. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 622116992 zo dňa 02.06.1992 pre L. B. úver v sume Sk 23.980.000,- na kúpu Obchodného domu v Trnave takým spôsobom, že obžalovaný Ing. Z. N., ktorý ako riaditeľ pobočky S. porušil vnútrobankové predpisy o poskytovaní úverov, keďže žiadosť L. B. o úver neobsahovala potrebné náležitosti a dňa 27.05.1992 vypracoval návrh na poskytnutie úveru pre L. B. na Sk 23.980.000,- za účelom nákupu uvedeného obchodného domu, tento návrh za tých istých nesplnených podmienok schválil obžalovaný Ing. J. R. ako riaditeľ S. a dňa 02.06.1992 podpísal úverovú zmluvu číslo 6221161992 na sumu Sk 23.980.000,-, hoci obaja obžalovaní vedeli, že údaje v návrhu na poskytnutie úveru nie sú dostatočné a pravdivé, následne obžalovaný Ing. Z. N. dňa 05.06.1992 na základe faktúr firmy T. - E. E. H. číslo 5092 a 5292 dal pokyn na prevod úverových prostriedkov z úverového účtu L. B. k splácaniu úveru však nedošlo, čím S. bola spôsobená škoda v sume Sk 23.980.000,-.

Obžalovaný Ing. J. R., obžalovaný Ing. R. L., obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 7 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre obžalovaného R. Q. ako zástupcu s.r.o. Betula Námestovo na základe úverovej zmluvy číslo 01079201 zo dňa 01.07.1992 úver v sume Sk 24.135.000,- za účelom odkúpenia zásob a zariadenia nehnuteľností a podľa úverovej zmluvy číslo 01079202 zo dňa 01.07.1992 úver v sume Sk 20.865.000,- za účelom kúpy nehnuteľnosti autocampingu a motelu a to tak, že obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka IV. v rozpore s vnútrobankovými predpismi a aj v rozpore s predloženou žiadosťou R. Q. o úver vypracovala dňa 01.07.1992 dva návrhy na poskytnutie úverov pre spoločnosť Betula s.r.o. zastúpenú obžalovaným R. Q., a to jeden na sumu Sk 24.135.000,- na kúpu nehnuteľnosti a druhý na sumu Sk 20.865.000,- na zakúpenie zásob a zariadenia Autocampingu Betula v Námestove, tieto návrhy obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky posúdil v rozpore s predpismi ako opodstatnené a predložil ich obžalovanému Ing. J. R., ktorý dňa 01.07.1992 podpísal úverovú zmluvu číslo 01079201 na sumu Sk 24.135.000,- a úverovú zmluvu číslo 01079202 na sumu Sk 20.865.000,-, hoci všetci vedeli, že údaje v návrhoch na poskytnutie úverov nie sú dostatočné a pravdivé, umožnil obžalovaný Ing. R. L. prevod úverových prostriedkov z účtu R. Q., pričom k splácaniu úverov nedošlo a IV. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 45.000.000,-;

Obžalovaný J. P., obžalovaný Ing. J. R., obžalovaný Ing. R. L., obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 8 tejto obžaloby:

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné • prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 0030926101 zo dňa 09.10.1992 úver v sume Sk 25.000.000,- pre O. Y. za účelom nákupu a rekonštrukcie bližšie neurčenej nehnuteľnosti a to tak, že dňa 05.10.1992 O. Y. požiadal S. o poskytnutie úveru v sume Sk 25.000.000,- za účelom nákupu bližšie nešpecifikovaného objektu v hodnote Sk 31.334.950,- a k žiadosti priložil formálne vypracované prepočty finančnej situácie na dobu splácania úveru a znalecký posudok číslo 179/92 zo dňa 04.10.1992 znalca z odboru ekonomiky, ceny a odhady nehnuteľností Ing. R., ktorý ocenil nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k.ú. Y. - L. Česká republika uvedenú v liste vlastníctva číslo XXXX vlastníkov Ing. J. Q. a Ing. L. Q., pričom išlo o značné nadhodnotenie ceny tejto nehnuteľnosti, ktorá slúžila na zabezpečenie žiadaného úveru, následne na to obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka S. bez preskúmania náležitostí potrebných pre poskytnutie úveru v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala dňa 09.10.1992 návrh na poskytnutie strednodobého úveru pre O. Y. na sumu Sk 25.000.000,- za účelom financovania nákupu nešpecifikovanej nehnuteľnosti,

za nespĺnenia tých istých podmienok obžalovaný Ing. R. L. dňa 09.10.1992 doporučil na schválenie návrh úveru ako námestník riaditeľa uvedenej banky a v ten istý deň obžalovaný Ing. J. R. ako riaditeľ uvedenej banky podpísal úverovú zmluvu číslo 0030926101 na sumu Sk 25.000.000,-, a to napriek tomu, že všetci obžalovaní vedeli, že údaje v návrhu na poskytnutie tohto úveru nie sú pravdivé a dostatočné,

O. Y. po dohode s obžalovaným J. P. vystavili a predložili uvedenej banke fiktívnu faktúru číslo 120492 zo dňa 12.04.1992 na sumu Sk 24.980.000,-, na základe ktorej obžalovaný Ing. R. L. podpísaním príkazu na úhradu dňa 13.11.1992 umožnil prevod úverových prostriedkov v uvedenej sume z úverového účtu O. Y. číslo XXXXX-XXXXX-XXX/XXXX na účet F. Y. číslo XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. G. P., a.s. pobočka H, poskytnutý úvere prevzal na základe schválenej žiadosti a úverovej zmluvy číslo 0030926101 zo dňa 03.02.1993 a dodatku k nej zo dňa 17.03.1994 obžalovaný J. P., pričom však k splácaniu úveru nedošlo, čím S. bola podľa jej vyjadrenia spôsobená škoda v sume Sk 19.710.572.99.

Obžalovaný Ing. R. L. a obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 9 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 10089201 zo dňa 06.08.1992 pre E. E. úver v sume Sk 20.230.000,- a podľa úverovej zmluvy číslo 10089202 zo dňa 06.08.1992 úver v sume Sk 6.900.000,- za účelom úhrady vydraženej PJ - Hotela ONYX Levice takým spôsobom, že po tom, čo obžalovaná E. E. na verejnej dražbe v Leviciach vydražila hotelový komplex ONYX Levice za sumu Sk 34.030.000,- pod obchodným názvom T. - E. E. H. požiadala Investičnú a rozvojovú banku, a.s. HP Nitra o poskytnutie dvoch strednodobých úverov v sume Sk 27.130.000,- a Sk 6.870.000,-,

obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka S. dňa 06.08.1992 porušením vnútrobankových predpisov vypracovala dva návrhy na poskytnutie úverov pre E. E., jeden na sumu Sk 20.230.000,- a druhý na sumu Sk 6.900.000,-, ktoré dňa 06.08.1992 obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky akceptoval a neoprávnene za úverovo-depozitný výbor Investičnej a rozvojovej banky, a.s. HP Nitra odporučil na schválenie a následne za riaditeľa tejto banky neoprávnene úvery schválil a podpísal úverovú zmluvu číslo 10089201 na sumu Sk 20.230.000,- a úverovú zmluvu číslo 10089202 na sumu Sk 6.900.000,-

obžalovaný Ing. R. L. dňa 10.08.1992 podpísaním príkazu na úhradu umožnil prevod schválených úverových prostriedkov z úverového účtu E. E. na účet číslo XXXXXXX-XXX/XXXX vedený v T. T., pobočka K. a to pred zriadením práva predmetnej nehnuteľnosti napriek tomu, že ručenie úveru nebolo zabezpečené iným spôsobom, následne E. E. napriek tomu, že v uvedených úverových zmluvách sa zaviazala za poskytnuté úvery ručiť vydraženou nehnuteľnosťou, túto nehnuteľnosť postupne delila a odpredávala, čím porušila podmienky úverových zmlúv, k splácaniu úverov nedošlo a IV. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 27.130.000,-;

Obžalovaní J. D., B. L., obžalovaný I. R., obžalovaný Ing. J. R., obžalovaný Ing. R. L. a obžalovaná Ing. J. P. zo skutku v bode 10 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili pre obžalovaných J. D., B. L. a I. R. na základe úverových zmlúv:

- číslo 01069201 z 25.05.1992 úver v sume Sk 9.488.500,- za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obžalovaného J. D.,
- číslo 01069292 z 01.06.1992 úver v sume Sk 10.000.000,- za účelom úhrady zásob - úver pre obžalovaného J. D.,
- číslo 27059294 z 27.05.1992 úver v sume Sk 17.000.000,- za účelom úhrady zásob - úver pre obžalovaného B. L.,
- číslo 27059205 z 27.05.1992 úver v sume Sk 17.258.000,- za účelom úhrady vydraženej prevádzky stolárstva - úver pre obžalovaného B. L.,
- číslo 0030931261 z 23.10.1992 úver v sume Sk 26.746.500,- ako prevod úverov na účely privatizácie

z úverovej zmluvy číslo 27059205 obžalovaného B. L. v sume Sk 17.258.000,- a z úverovej zmluvy číslo 01069201 obžalovaného J. D. v sume Sk 9.488.500,--

- úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obžalovaní J. D. a I. R.,
- číslo 0030931271 z 23.10.1992 úver v sume Sk 27.000.000,- ako prevod úverov z úverovej zmluvy číslo 01069202 obžalovaného J. D. v sume Sk 10.000.000,- a z úverovej zmluvy číslo 27059204 obžalovaného B. L. v sume Sk 17.000.000,-
- úver pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obžalovaní J. D. a I. R.,
- číslo 0030924201 z 10.11.1992 úver v sume Sk 15.000.000,- bez určenia účelu financovania pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde sú spoločníkmi obžalovaní J. D. a I. R.,

takým spôsobom, že po predložení žiadostí o jednotlivé uvedené úvery obžalovanými J. D. a B. L. S., obžalovaná Ing. J. P. ako úverová referentka uvedenej banky bez preskúmania náležitostí k žiadostiam a v rozpore s vnútrobankovými predpismi vypracovala postupne jednotlivé návrhy na poskytnutie úverov, ktoré za tých istých nesplnených podmienok obžalovaný Ing. R. L. ako námestník riaditeľa uvedenej banky doporučil na schválenie a následne obžalovaný Ing. J. R. ako riaditeľ S. všetky uvedené úverové zmluvy podpísal, a to v celkovej sume Sk 53.746.500,-- pre obžalovaných J. D. a B. L., hoci všetci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na poskytnutie úverov nie sú pravdivé a dostatočné,

úvery obžalovaného J. D. podľa úverových zmlúv číslo 01069201, 01069202 a úvery obžalovaného B. L. podľa úverových zmlúv číslo 27059204, 27059205 v celkovej sume Sk 53.746.500,- dňom 23.10.1992 prevzala podľa úverových zmlúv číslo 0030931261, 0030931271 spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa, ktorej spoločníkmi boli obžalovaní J. D. a I. R., hoci k žiadostiam o prevody uvedených úverov na túto spoločnosť nepredložili potrebné doklady,

napriek tomu prevody uvedených úverov z obžalovaných J. D. a B. L. na spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa obžalovanými S., J. P., S., R. L. a Ing. J. R. ako zodpovednými pracovníkmi S. navrhnuté, doporučené a schválené s podpísaním úverových zmlúv tak, ako sú uvedené vyššie dňa 23.10.1992, hoci vedeli, že údaje v jednotlivých návrhoch na prevody úverov nie sú pravdivé a že došlo k porušeniu vnútrobankových predpisov,

napriek tomu spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa v zastúpení spoločníkmi obžalovanými J. D. a I. R. bez predloženia potrebných dokladov a bez určenia účelu financovania bol obžalovanými Ing. J. P., Ing. R. L. a Ing. J. R. navrhnutý, doporučený, schválený a podpísaný ďalší úver podľa úverovej zmluvy číslo 0030924201 z 10.11.1992 v sume Sk 15.000.000,-,

podpísaním príkazov na úhradu umožnili obžalovaní pracovníci uvedenej banky prevod úverových prostriedkov v sumách ako je uvedené vyššie, ktoré obžalovaní J. D., B. L. a I. R. z banky odčerpali a použili ich na iné účely než tie, ktoré boli uvedené v jednotlivých úverových zmluvách, k splácaniu týchto úverov nedošlo a S. tak bola spôsobená škoda v sume Sk 68.746.500,-.

Obžalovaný S., J. R. a obžalovaný Ing. R. L. v skutku v bode 12 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 29019201 zo dňa 29.01.1992 úver v sume Sk 25.000.000,- za účelom úhrady bližšie neurčeného objektu a podľa úverovej zmluvy číslo 29019202 zo dňa 29.01.1992 úver v sume Sk 11.400.000,- za účelom kúpy bližšie neuvedenej nehnuteľnosti pre obžalovaného R. Q. a to tak, že obžalovaný Ing. J. R. a obžalovaný Ing. R. L. ako riaditeľ resp. námestník riaditeľa uvedenej banky dňa 29.01.1992 schválili a podpísali úverovú zmluvu číslo 29019201 na sumu Sk 25.000.000,- a úverovú zmluvu číslo 29019202 na sumu Sk 11.400.000,-, a to napriek tomu, že vedeli o porušení vnútrobankového predpisu o poskytovaní úverov, následne obžalovaný Ing. R. L. dňa

podpísaním príkazov na úhradu umožnil vyčerpať úverové prostriedky z úverového účtu obžalovaného R. Q. v prospech O. Y. v čase, keď nebolo zriadené záložné právo na nehnuteľnosti, ktorými bolo ničené za úver,

na základe ďalších úverových zmlúv zo dňa 19.06.1992 došlo k prevodu úverových zmlúv, avšak úvery splatené neboli, čím IV. bola spôsobená škoda v sume Sk 36.400.000,-.

Obžalovaný Ing. J. R. a obžalovaný B. L. v skutku v bode 13 tejto obžaloby :

po vzájomnej dohode s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S.

zabezpečili na základe úverovej zmluvy číslo 0030924101 zo dňa úver v sume Sk 20.100.000,- pre L. K. za účelom nákupu bližšie neurčenej nehnuteľnosti, a to tak, že dňa 10.11.1992 požiadal L. K. S. o poskytnutie úveru v sume Sk 20.100.000,- za účelom kúpy hotela Hutník v Seredi a dňa 16.11.1992 po vypracovaní návrhu na poskytnutie úveru na nákup nehnuteľností doporučil obžalovaný Ing. J. R. ako riaditeľ uvedenej banky schválenie úveru a v ten istý deň aj podpísal úverovú zmluvu číslo 0030924101 na sumu Sk 20.100.000,-, pričom už pred podpisom úverovej zmluvy obžalovaný Ing. J. R. dňa 11.11.1992 podpísaním príkazu na úhradu umožnil prevod úverových prostriedkov z vnútorného účtu IV. na účet číslo XXXXX-XXX/XXXX B. L. a nie na úverový účet žiadateľa o úver, k splácaniu úveru nedošlo, čím bola spôsobená II. škoda v sume 20.100.000,-Sk

Obžalovaný Ing. J. R. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný Ing. R. L. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

Obžalovaná Ing. J. P. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný Ing. Z. N. podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný J. P. podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný B. L. podľa § 226 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že tento skutok spáchal obžalovaný.

Obžalovaný R. X. podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný J. D., podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom.

Obžalovaný B. L., podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie trestným činom a

Obžalovaný I. R., ktorý

sa oslobodzuje

zo skutku spod obžaloby Krajského prokurátora v Nitre zo dňa 12.3.2002 sp. zn. I Kv 29/01, že

po vzájomnej pohode s inými osobami, s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z IV. na základe úverových zmlúv číslo:

- 01069201 z 25.5.1992 na úver v sume Sk 9.488.500 - ako úhradu vydraženej prevádzky stolárstva.

- 01069202 z 01.06.1992 na úver v sume Sk 10.000.000 - ako úhradu zásob

- 27059204 z 27.05.1992 na úver v sume Sk 17.000.000 - ako úhradu zásob

- 27059205 z 27.05.1992 na úver v sume Sk 17.258.000- úhradu vydraženej prevádzky stolárstva

- 0030932161 z 23.10.1992 na úver v sume Sk 26.746.500- ako prevod úverov z úverových zmlúv číslo 01069205 a 01069201 pre REVEX s.r.o. Šaľa, kde bol spoločníkom aj obvinený I. R.

- 0030931271 z 23.10.1992 na úver v sume Sk 27.000.000- ako prevod úverov z úverových zmlúv číslo 01069202 a 27059204 pre REVEX s.r.o. Šaľa,

- 0030924201 z 10.11.1992 na úver v sume Sk 15.000.000 - bez určenia účelu pre REVEX s.r.o. Šaľa, takým spôsobom, že po tom, ako boli po predložení žiadosti o úvery S. J. D. a B. L. na celkovú sumu Sk 53.745.500,-,

tieto úvery z úverových zmlúv číslo 01069201, 01069202, 27059204, 27059205 dňom 23.10.1992 podľa úverových zmlúv číslo 0030931261, 0030931271 spoločnosť REVEX s.r.o. Šaľa, ktorej spoločníkom bol aj obžalovaný I. R., ktorý k žiadostiam o prevod úverov nepredložil potrebné doklady v záujme získania ďalších prostriedkov z poskytnutých úverov, tieto zmluvy po návrhu a doporučení boli

napriek tomu podpísané zodpovednými pracovníkmi banky, obžalovanému I. R. ako zástupcovi spoločnosti REVEX s.r.o. Šaľa na základe jeho žiadosti bez predloženia potrebných dokladov bol navrhnutý schválený ďalší úver na sumu SK 15.000.00,- podľa úverovej zmluvy číslo 0030924201 z 10.11.1992, tým spôsobom, že pracovníci uvedenej banky podpísali príkazy na úhradu, umožnili obžalovanému I. R. spoločne s ďalšími osobami odčerpať z banky úvermi poskytnuté finančné prostriedky a použil ich na iné účely než sú uvedené v jednotlivých úverových zmluvách a keďže ani k splácaniu týchto úverov nedošlo, uvedeným konaním bola S. spôsobená škoda v sume Sk 68.745.500,-; podľa § 226 písm. b/ Trestného poriadku, pretože skutok nie je trestným činom.

II.

Obžalovaní

J. I., E. E., R. Q., Y. X., L. P., S. X., L. R., K. K., Y. P., F. Y.

s ú v i n n í, ž e

1/

Obžalovaný J. I.

na podklade úverovej zmluvy č. 13089201 zo dňa 12.8.1992, ktorú uzavrel s S. na sumu 25 mil. Sk, na nákup bližšie nešpecifikovaných nehnuteľností a osobných automobilov predložil k čerpaniu tohto úveru fiktívnu faktúru, ktorú mal vystaviť Obecný úrad Šišov, dňa 26.8.1992 pod č. 260692 na sumu 7 mil. Sk a fiktívnu faktúru č. 290792, zo dňa 29.8.1992, ktorú mal vystaviť Obecný úrad Žiharec na sumu 2 mil. Sk, fiktívnu faktúru East West Leasing, a.s. Bratislava zo dňa 15.9.1992 č. 184/1992 na sumu 8.457.418,-Sk a fiktívnu faktúru, ktorú vystavila firma T. - E. E., zo dňa 19.11.1992 č. 19111992 a č. 19192na sumu 4.920.000,-Sk a 2.850.000,-Sk, na poklade ktorých vyčerpal úver a k splácaniu tohto úveru vôbec nedošlo, čím spôsobil firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej IV., škodu v sume 25 mil. Sk.

2/

Obžalovaný Y. X., obžalovaný J. I., obžalovaná E. E.

po tom, čo obžalovaný Y. X. dňa 16.6.1992 uzavrel úverovú zmluvu s S. č. 16069201 na sumu 24.998.670,-Sk s deklaroványm účelom nákup objektu Centrum v obci Šaštín - Stráže, spolu so zásobami a ostatným majetkom, obžalovaná E. E. vystavením fiktívnych faktúr č. 5392 a č.5492, v oboch prípadoch bez udania dňa vystavenia umožnila obžalovanému Y. X. požiadať o prevod úverových prostriedkov na účet firmy T. -E. E. vedený vo L., a.s. pobočka B. pod č. XXXXXX-XXX/XXXX a následne z tejto sumy si obžalovaná E. E. ponechala 3% pre svoju firmu a vo zvyšku ju dňa 1.7.1992 odovzdala obžalovanému J. I., ktorý tieto finančné prostriedky minul nezisteným spôsobom, pričom k splácaniu úveru nedošlo a čím spôsobili firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej IRB, a.s. škodu v sume 24.998.670,-Sk.

3/

Obžalovaný J. I., obžalovaný Y. P., obžalovaný F. Y.

po tom, čo Z. I. na podklade úverových zmlúv zo dňa 2.6.1992 č. 02069201 a č. 02069202 uzavretých s Investičnou a rozvojovou bankou, a.s., hlavná pobočka Nitra na sumu 24.900.000,-Sk a 20.875.000,-Sk za účelom nákupu a rekonštrukcie Obchodného domu Majolika v Modre, získal dané úverové prostriedky, bez jeho vedomia vystavil obžalovaný Y. P. po dohode s obžalovaným J. I. a F. Y. fiktívne faktúry č. 192 a 292, obe bez uvedenia dátumu vystavenia na celkovú sumu 45.775.000,-Sk, ktoré dňa 4.6.1992 a 16.6.1992 predložili k čerpaniu úveru a k prevodu úverovanej sumy na účet obžalovaného F. Y. č. XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. a.s. - H., pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobili firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S. škodu v sume 45.775.000,-Sk.

4/

Obžalovaný J. I.,

potom, čo na jeho žiadosť L. B. požiadal S. a uzavrel dňa 3.8.1992 úverovú zmluvu č. 030892/1 na sumu 6.704.000,- Sk a úverovú zmluvu č. 030892/2 na sumu 9.200.000,-Sk, ktoré úverové prostriedky boli čerpané na základe fiktívnych faktúr vystavených obžalovaným J. I. zo dňa 10.8.1992 č. 80/1992 a zo dňa 15.8.1992 č. 81/1992 na účet obžalovaného J. I. č. XXXXXX-XXX/XXXX vedený vo L. a.s. pobočka B., pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobil firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S. škodu v sume 15.304.000,-Sk.

5/

Obžalovaná E. E. a obžalovaný J. I.

potom, čo L. B. uzavrel s S., dňa 2.6.1992 úverovú zmluvu č. 6221161992 na sumu 23.980.000,-Sk predložila obžalovaná E. E. fiktívne faktúry č. 5092 na sumu 10.248.546,-Sk a č. 5292 na sumu 6.080.000,-Sk bez uvedenia dňa vystavenia, na podklade ktorých boli príslušné finančné prostriedky prevedené na účet obžalovanej E. E. a obžalovaného J. I. č. XXXXXX-XXX/XXXX vedený vo L., a.s. pobočka v B. v sume 10.238.546,-Sk a na účet ďalšej osoby č. XXXX-XXX/XXXX vo L., a.s. B. v sume 6.080.000,-Sk a účet obžalovanej E. E. č. XXX-XXXXX-XXX/XXXX vedený vo L., a.s. pobočka v B. v sume 7.661.454,-Sk, a k splácaniu úveru nedošlo a čím spôsobil firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S. škodu v sume 23.980.000,-Sk.

6/

Obžalovaný R. Q.

na základe úverových zmlúv uzavretých s S. č. 01079202 zo dňa 1.7.1992 na sumu 20.865.000,-Sk na kúpu nehnuteľností Autocampingu a motelu Betula v Námestove a č. 01079201 zo dňa 1.7.1992 na sumu 24.135.000,-Sk na kúpu zásob a zariadenia nehnuteľností, predložil fiktívne faktúry vystavené firmou T. - E. E. č. 17392 zo dňa 20.7.1992 na sumu 24.135.000,-Sk a č. 280692 zo dňa 29.6.1992 na sumu 20.865.000,-Sk, na podklade ktorých došlo k čerpaniu úverových prostriedkov v celkovej sume 45 mil. Sk, pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobil firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S., škodu v sume 45 mil. Sk.

7/

Obžalovaný L. P. a obžalovaná E. E.

po tom, čo obžalovaný L. P. uzavrel úverové zmluvy s S. dňa 15.6.1992 č. 15069201 na sumu 24.990.000,-Sk a č. 15069202 na sumu 20.810.000,- Sk vystavila obžalovaná E. E. s vedomím obžalovaného L. P. za firmu T.- E. E. fiktívnu faktúru č. 5592 zo dňa 15.5.1992 na sumu 24.990.000,-Sk a fiktívnu faktúru č. 235 zo dňa 23.5.1992 na sumu 20.810.000,-Sk, ktoré obžalovaný L. P. predložil na čerpanie úverov a následne boli finančné prostriedky prevedené z úverového účtu obžalovaného L. P. na účet firmy T. - E. E. č. XXXXXX-XXX/XXXX vo L. H., pričom k splácaniu úverov nedošlo a čím spôsobili firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S., škodu v sume 45.800.000 Sk.

8/

Obžalovaný R. Q.

po dohode so O. Y. uzavrel s S. úverovú zmluvu č. 29019201 zo dňa 29.1.1992 na sumu 25.000.000,-Sk na úhradu bližšie neurčenej kúpy objektu a úverovú zmluvu č. 29019202 zo dňa 29.1.1992 na sumu 11.400.000,-Sk na kúpu bližšie neuvedenej nehnuteľnosti, ktoré finančné prostriedky vyčerpal zo svojho úverového účtu v prospech O. Y. a Ing. J. Y. a tieto boli použité na úhradu vydražených nehnuteľností týmito osobami, hoci vedel, že prostriedky poskytnuté z oboch úverov nebudú použité na zmluvne

dohodnutý účel a k splácaniu týchto úverov zo strany obžalovaného R. Q. nedošlo, čím firme VINACO HOLDING LIMETED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej IRB a.s., spôsobil škodu v sume 36.400.000,-Sk.

9/

Obžalovaný S. X., obžalovaný L. R., obžalovaný K. K.

po tom, čo obžalovaný K. K., ako súdny znalec z odboru ekonomiky, odvetvia ceny a odhady nehnuteľností na žiadosť obžalovaného S. X. a L. R. úmyselne a nepravdivo zvýšil cenu ním posudzovanej nehnuteľnosti - objektu hotela Hutník v Seredi v znaleckom posudku č. 88/1992 zo dňa 23.10.1992 na sumu 24.213.800,-Sk bol tento znalecký posudok použitý L. K. pri podávaní žiadosti o úver, ktorý mu bol priznaný na podklade úverovej zmluvy uzavretej s S. 10.5.1993 č. 0030924101 na sumu 20.100.000,-Sk, pričom znej uhradili hodnotu vydraženého objektu hotela Hutník v Seredi a zvyšnú časť si obžalovaní S. X. a L. R., spolu s ďalšou osobou rozdelili rovnakým dielom, pričom k splácaniu úveru nedošlo, čím spôsobil firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S.. škodu v sume 20.100.000,-Sk.

10/

Obžalovaný J. I.

po tom, čo dňa 19.1.1993 uzavrel so T. úverovú zmluvu č. 414-1045449-399/01 na sumu 25 mil. Sk, pre účely rekonštrukcie hotela Kriváň na Podbanskom, na podklade predložených faktúr č. 140493 na sumu 12.630.000,-Sk bez dátumu vystavenia a č. 10493 zo dňa 16.3.1993 na sumu 12.457.500,-Sk, úver vyčerpal, rekonštrukciu hotela neuskutočnil, ani úver nesplatil, čím spôsobil T. škodu v sume 22.990.000,-Sk.

11/

Obžalovaný J. I.

ako spoločník spoločnosti Driver spol. s r.o. so sídlom vo Veľkých Uľanoch, s výhradným právom nakladať s financiami spoločnosti, v rozpore so zákonom rozhodol, že

- v období od februára 1996 do júla 1997 spoločnosť Driver spol. s r.o. neodviedla Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave sumu 26.047,-Sk a sumu 12.020,-Sk, čím spôsobil Sociálnej poisťovni, so sídlom v Bratislave škodu, v sume 38.067,-Sk,
- v období od januára 1996 do decembra 1998 spoločnosť Driver spol. s r.o. neodviedla finančné prostriedky do fondu zamestnanosti v sume 11.571,-Sk a v sume 3.872,-Sk a spôsobil tým Okresnému úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Galante, škodu v sume 15.443,-Sk,
- v období od januára 1996 do apríla 1998 spoločnosť Driver spol. s r.o. neodviedla finančné prostriedky na zdravotné poistenie v sume 102.822,-Sk a v sume 40.562,-Sk a spôsobil tak Všeobecnej zdravotnej poisťovni so sídlom v Bratislave škodu v sume 143.444,-Sk.

12/

Obžalovaný J. I.

dňa 2.9.1994 základe fiktívnej kúpnej zmluvy vyhotovenej doposiaľ neznámou osobou bez súhlasu ďalších osôb, ktorí boli v zmluve uvedení a to I. R. - občan Sýrie a L. P., zabezpečil dovoz 9 kusov koní na územie Slovenskej republiky pričom dohodnutá kúpna cena bola 16 miliónov Sk; následne boli kone na základe fiktívnej faktúry č. 15091 zo dňa 15.9.1994 odpredané v mene L. P. a bez jeho vedomia, spoločnosti RIOS, s.r.o. Sládkovičovo za sumu 24.250.000,-Sk, v ktorej bol jediným spoločníkom a súčasne jediným konateľom obžalovaný a následne za túto spoločnosť podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za III. kvartál roku 1994 dňa 25.10.1994 na Daňovom úrade v Galante, v ktorom bolo v rozpore s ustanovením § 18 odsek 2 zákona č. 222/1992 Zb. o DPH v aktuálnom znení, zahrnuté aj zdaniťelné plnenie fiktívnej faktúry č. 15091 z 15.9.1994 a súčasne uplatnil vrátenie nadmerného odpočtu na DPH vo výške 4.850.000,- Sk, ktorý mu bol prevodným príkazom Daňového úradu v

Galante poukázaný na účet č. XXXXXX/XXXX spoločnosti RIOS, spol. s r.o. Sládkovičovo vedený v S. a I. P., a.s. pobočka H, čím štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky spôsobil škodu v sume 4.850.000,-Sk,

13/

Obžalovaná E. E.

s cieľom získať finančné prostriedky prostredníctvom poskytnutia úveru z S. uzatvorila úverovú zmluvu č. 10089201 zo dňa 6.8.1992 na úver vo výške 20.230.000,-Sk a úverovú zmluvu č. 10089202 zo dňa 6.8.1992 na úver vo výške 6.900.000,-Sk za účelom úhrady vydraženej PJ - hotela ONYX Levice, takým spôsobom, že na verejnej dražbe v Leviciach vydražila hotelový komplex ONYX Levice za sumu 34.030.000,-Sk pod obchodným názvom T. - E. E. H. a bez uvedenia dátumu na žiadosti požiadala S. o poskytnutie dvoch strednodobých úverov v sume Sk 27.130.000,-a Sk 6.870.000,-Sk na úhradu vydraženého objektu a zásob. Zo svojich úverových účtov tieto úverové prostriedky vyčerpala na svoj účet v T., pobočka K. XXXXXXX-XXX/XXXX a to ešte pred zriadením záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti napriek tomu, že ručenie úveru nebolo zabezpečené iným spôsobom a napriek tomu, že v uvedených úverových zmluvách sa zaviazala za poskytnuté úvery ručiť vydraženou nehnuteľnosťou. Túto nehnuteľnosť však postupne delila a odpredávala, čím porušila podmienky úverových zmlúv a k splácaniu úverov nedošlo. Týmto konaním spôsobila firme VINACO HOLDING LIMITED, ktorá prevzala pohľadávku po bývalej S., škodu v sume 27.130.000,-Sk,

čím spáchali

obžalovaný J. I. v bode 1, 2, 3, 4, 5, 10, 12

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, v časti samostatne a v časti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný J. I. v bode 11

- trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 2 Trestného zákona
- trestný čin nezaplatenia dane podľa § 148b ods. 1 Trestného zákona,

obžalovaná E. E. v bode 2, 5, 7, 13

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, v časti samostatne a v časti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný R. Q. v bode 6 a 8

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, v časti samostatne a v časti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný Y. X. v bode 2

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný L. P. v bode 7

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný S. X. v bode 9

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný L. R. v bode 9

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný K. K. v bode 9

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, obžalovaný Pavol Bobál' v bode 3

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods., 2 Trestného zákona,

obžalovaný F. Y. v bode 3

- trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona.

Za to sa im ukladá:

Obžalovanému J. I., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2, písm. c/ Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanej E. E., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 9 (deväť) rokov. Podľa § 39a ods. 2, písm. c/ Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému R. Q., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 39a ods. 2, písm. c/ Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Zároveň sa zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 13.6.2001 sp. zn. 1T 76/01 ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému Y. X., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému L. P., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému S. X., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému L. R., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému K. K., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému Y. P., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému F. Y., podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Trestného zákona, sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Proti rozsudku podali odvolanie v zákonnej lehote odvolanie krajský prokurátor v Nitre, obžalovaní P., Y., E., P., Q. a I., a to samostatne alebo prostredníctvom svojich obhajcov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodujúc o podaných odvolaniach uznesením z 20. apríla 2010, sp. zn. 2 To 68/2006

- podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/, d/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu

- podľa § 259 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 vec vrátil Krajskému súdu v Nitre, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V odôvodnení uznesenia najvyšší súd mimo iné konštatoval:

„Aj pri rešpektovaní voľného hodnotenia dôkazov prvostupňovým súdom podľa § 2 ods. 6 Tr. por. je potrebné už v súčasnej etape konania konštatovať (a to aj v súvislosti s dôvodmi zrušenia rozsudku podľa § 258 ods. 1 písm. c/ a d/ Tr. por.), že podľa hodnotenia najvyššieho súdu, ktoré je tiež potrebné zaprezentovať (a to aj v skutkovej rovine, práve v dôsledku pomerne silného deficitu úvah, ktorými sa krajský súd spravoval pri hodnotení dôkazov), že vykonanému dokazovaniu z veľkej časti nezodpovedá ani oslobodzujúca časť výroku preskúmaného rozsudku (označená ako I.), ani jeho odsudzujúca časť (označená ako II.), a to aj v súvislosti s nesprávnym použitím ustanovení Trestného zákona, vrátane kvalifikácie trestných činov.

V tejto súvislosti je potrebné súhlasiť s odvolaním krajského prokurátora v tom smere, že konanie skupiny obžalovaných pracovníkov S. nie je možné považovať len za obchodne neúspešnú profesionálnu činnosť bez trestnoprávnej relevancie a že z dôkaznej súvislosti jednotlivých skutkov vyplýva súčinnosť žiadateľov o úvery a ďalších osôb s pracovníkmi banky na poskytovaní úverov bez splnenia štandardných a bankou požadovaných podmienok a na ich neoprávnenom čerpaní. Aj keď každá z oboch týchto skupín obžalovaných ich vzájomné dohody popiera, veľké množstvo dôkazných informácií vyplývajúcich z použitia iných dôkazných prostriedkov (vrátane zisťovanie skutkového stavu objektivizujúcich listinných dôkazov) vyvoláva opačný záver. Je tomu tak práve z pohľadu pätnástich skutkov, ktoré sú súčasťou obžaloby (v bodoch 1/ - 15/), ktoré sú napriek ďalej uvedeným dielčím rozdielom a výnimkám charakterizované poskytovaním úverov okamžite a bez reálneho preskúmania ekonomickej bonity klienta, bez splnenia podmienok určených internými predpismi Investičnej a rozvojovej banky a Slovenskej (vtedajšej štátnej) sporiteľne, nijako nepreskúmaným nadhodnotením nehnuteľností, ktoré mali prostredníctvom záložného práva garantovať uspokojenia veriteľa pre prípad neplnenia záväzkov dlžníka a čerpaním úverov bez splnenia podmienok úverových zmlúv.

Zrejme sú aj personálne súvislosti v rámci jednak skupín pracovníkov a funkcionárov úverujúcej inštitúcie a jednak osôb priamo žiadajúcich alebo organizujúcich žiadanie úverov, s čím je spojené používanie nastrčených osôb.

Je potrebné pripomenúť, že vinu môže preukázať aj dostatočná a pochybnosti nevzbudzujúca reťaz nepriamych dôkazov, najmä v sérii podobných činov tých istých osôb, ktoré sami seba (a teda ani sa navzájom) neusvedčujú.

Popísaná zovšeobecnená charakteristika priebehu skutkového deja, ktorá je u väčšiny dotknutých

skutkov pravidlom nečiní záver krajského súdu o nedostatku úmyslu oslobodených obžalovaných presvedčivým.

Práve naopak, podľa vykonaných dôkazov sa konanie niektorých osôb, ktoré zostali v procesnom postavení svedka nijako nelíši od konania obvinených pri tom istom alebo inom čiastkovom útokú pokračovacieho trestného činu. Táto otázka však nie je v súdnom konaní v dôsledku uplatnenie obžalovacej zásady, vyjadrenej v § 2 ods. 8 Tr. por. ovplyvniteľná a je nadbytočné sa ňou bližšie zaoberať.

Skutky v ich vyjadrení podľa obžaloby, týkajúce sa úverových prípadov nemôžu byť práve kvôli súčinnosti úverových pracovníkov, ktorí rozhodovali o poskytovaní a čerpaní úverov považované za trestný čin podvodu (podľa § 250 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, ani podľa súčasne účinnej právnej úpravy). Absentuje totiž prvok uvedenia do omylu voči poškodenému, eliminovaný predchádzajúcou dohodou s „vonkajšími“ osobami alebo niektorými z nich. Aj keď je poškodeným právnická osoba, tá pri právnych úkonoch a s nimi súvisiacej činnosti koná vždy prostredníctvom fyzických osôb v rámci svojej organizačnej štruktúry (v tomto prípade pracovníkov na jednotlivých stupňoch riadenia až po pozíciu riaditeľa hlavnej pobočky s vlastnou rozhodovacou pôsobnosťou).

Aj tu by bolo možné kvalifikovať zákonný znak „uvedenia iného do omylu“ alebo „využitia niečieho omylu“, ak by spolupáchateľ - fyzická osoba pôsobiaca v banke uviedla do omylu alebo využila konkrétny omyl inej fyzickej osoby v rámci organizačnej štruktúry poškodenej právnickej osoby za účelom a v úmysle podvodne vylákať pre vonkajších spolupáchateľov alebo zároveň aj pre seba majetkový prospech, zodpovedajúci škode (v rozsahu hodnoty poskytnutého úveru). Obžaloba však takúto schému nepredpokladá a nezodpovedajú jej ani výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Konaniu, popísanému v dotknutých obžalobách by zodpovedalo (s ďalej uvedenými výnimkami) naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinností pri správe z jeho majetku podľa § 255 Tr. zák. V súvislosti s použitím § 2 ods. 1 Tr. zák. (súčasne účinného) a § 89 ods. 13 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov pôjde o citovaný zákon v jeho naposledy účinnom znení (aj pri porovnaní s úpravou podľa zákona č. 300/2005 Z.z.) a v rámci uvedeného posúdenia potom o trestnosť zainteresovaných pracovníkov banky ako priamych páchatel'ov, resp. spolupáchateľ'ov podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a trestnosť iných osôb z vonkajšieho prostredia ako účastníkov vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. (potreba znalosti vnútorných pomerov inštitúcie, poskytujúcej úvery nezodpovedá postaveniu týchto osôb ako organizátorov resp. návodcov podľa § 10 ods. 1 písm. a/ alebo b/ Tr. zák.).

Treba dodať, že skutková podstata trestného činu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 255 zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 výslovne počíta aj s porušením zmluvne prevzatej povinnosti opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, rovnako ako je tomu pri skutkovej podstate podľa § 237 zák. č. 300/2005 Z.z. (účinného od 1. januára 2006), je tu teda priamo postihované tzv. „tunelovanie“ aj pri „interných“ zmluvných vzťahoch, ako je pracovný pomer. V medziobdobí trestný zákon postihuje v týchto súvislostiach len porušenie zákonom alebo na základe zákona ustanovenej povinnosti alebo povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (zák. č. 183/1999 Zb.). Z hľadiska ustanovenia § 2 ods. 1 súčasne účinného Trestného zákona (zák. č. 300/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) je preto potrebné určiť porušenie povinností, vyplývajúcej zo zákonnej úpravy, ktoré je súčasťou konania páchatel'a za účelom posúdenia, či novšia (medzitýmna) úprava nevyklučuje trestnosť tohto konania.

Pre obdobie konania obžalovaných je to predovšetkým § 13 zák. č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach (úvery 1 - 7 u skutku 5/ obžaloby) a od 1. februára 1992 ide o § 11a ods. 1 a ods. 4 zák. č. 21/1992 Zb. o bankách.

Obe tieto špeciálne právne úpravy obsahom citovaným ustanovení zdôrazňujú povinnosť banky postupovať pri ňou vykonávaných obchodných operáciách spôsobom, ktorý nepoškodzuje banku

samotnú a sprostredkované záujmy jej vkladateľov a plnenie jej záväzkov. Ako už bolo uvedené, banka ako právnická osoba koná vždy prostredníctvom fyzických osôb, ktoré sú členmi jej orgánov alebo zamestnancami a je samozrejmé, že zákon tieto osoby zaväzuje vyššie uvedenými povinnosťami, a to aj bez ohľadu na ďalšie interné úpravy, či konkrétny obsah pracovných zmlúv.

Zo zákona je teda zakázané vedomé poskytovanie úverov bez predpokladu ich návratnosti a náležitého zabezpečenia, oproti čomu stojí zákonná povinnosť takto nekonať.

Bez ohľadu na uvedené platí, že samozrejmom súčasťou právneho štatútu každého zamestnanca alebo inej osoby, ktorá pri výkone svojej profesionálnej činnosti opatruje alebo spravuje majetok inštitúcie (alebo jednotlivca), pre ktorú je činná a eventuálne aj vstupuje v jej mene do právnych vzťahov s inými subjektmi je povinnosť nakladať s týmto majetkom spôsobom, ktorý ho nebude poškodzovať alebo neoprávnene znižovať jeho hodnotu v prospech inej osoby ako majiteľa.

Tento štatút sa odvíja od princípu ochrany majetku podľa Čl. 20 ods. Ústavy Slovenskej republiky a v iných právnych predpisoch (napr. Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, Zákonník práce) je vymedzený okrem iného ustanoveniami o predchádzaní škodám a náhrade škody.

Pokiaľ ide o trestnoprávnu úpravu, okrem iných skutkových podstát trestných činov proti majetku (so zameraním na odlišné formy útoku na cudzí majetok) je osobitnou úpravou, postihujúcou odčerpávanie majetku právnickej osoby (najmä prostredníctvom vonkajších zmluvných vzťahov) fyzickými osobami s výkonnou alebo priamou rozhodovacou pôsobnosťou v jej v rámci (tzv. tunelovanie) práve trestný čin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku.

Pokiaľ ide o výšku škody, táto je daná výškou čerpaných úverových prostriedkov (dokonaním toho - ktorého čiastkového útoku pokračovacieho trestného činu) ako skutočná škoda, ktorú jedine možno brať úvahy pri aplikácii použiteľného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov), nakoľko právna úprava podľa zákona č. 300/2005 Z.z. nie je vzhľadom na hodnotu čerpaných úverových prostriedkov, definíciu škody a výšku trestnej sadzby predmetného trestného činu podľa tohto zákona pre páchatel'a výhodnejšie (§ 2 ods. 1, § 124 ods. 1, ods. 2 a § 237 cit. zák.), čo bolo už v ďalších súvislostiach vysvetlené vyššie.

Len za prvky náhrady škody, vyvolané výzvami v dôsledku omeškania úverového dlžníka a podobnými vonkajšími okolnosťami je možné považovať niektoré dielčie úhrady úrokov alebo istiny, ku ktorým došlo po dokonaní čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu.“

V citovanom uznesení najvyšší súd nariadil prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie vo vzťahu ku skutku 13 jeho súčasného rozsudku zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014 (skutok uvedený v obžalobe Krajského prokurátora Nitra 1 Kv 59/00 z 30. septembra 2002).

Po vrátení veci súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie Krajský súd v Nitre konajúc a rozhodujúc v inom zložení senátu (než v pôvodnom konaní) vykonal hlavné pojednávanie znovu. Hlavné pojednávanie sa uskutočnilo v neprítomnosti časti obžalovaných na celé konanie, resp. v jednotlivé prejednávacie dni (na žiadosti obžalovaných) čítaním ich výpovedí z predchádzajúceho súdneho konania a prípravného konania, rovnakým postupom u obžalovaných, v prítomnosti ktorých sa konalo, keďže všetci na hlavnom pojednávaní využili svoje právo nevypovedať. Dokazovanie sa uskutočnilo čítaním svedeckých výpovedí svedkov, znaleckých posudkov - s výnimkou osobného výsluchu znalcov Ing. B. a Ing. R. - čítaním a oboznámením listinných dôkazov v súlade s platným a účinným znením (vtedajšieho) Trestného poriadku. Ich obsah je relatívne podrobne popísaný v odôvodnení odvolaniami obžalovaných napadnutom rozsudku, na ktorý (obsah) odvolací súd plne poukazuje. V nadväznosti na vykonané dokazovanie prvostupňový súd učinil skutkové a právne závery, prezentované v odôvodnení svojho rozhodnutia k bodom 1-14 na str. 81-90. Odvolací súd upozorňujúc na číselný posun označenia skutkov vo svojom rozsudku zo 16. decembra 2014 oproti napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vyvolaný zastavením trestného stíhania J. D. a B. L. (viď predchádzajúci text odôvodnenia tohto

rozsudku) vo vzťahu ku skutku 9 rozsudku súdu prvého stupňa (v jeho modifikácii) a ponechaním bez zmeny skutku 9 rozsudku súdu prvého stupňa zamietnutím odvolania obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L. (bod II. výrokovej časti tohto rozsudku), konštatuje, že sa stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa ohľadom skutkových zistení, nie však so závermi právnymi (ohľadom skutkov číselne označených v prvostupňovom rozsudku 1-8, 10-13), a to z týchto dôvodov:

Dôkazná situácia sa po zrušení pôvodného rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. januára 2006, sp. zn. 1 T 2/02, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010, sp. zn. 2 T 68/2006, a vrátení veci Krajskému súdu v Nitre na nové prejednanie a rozhodnutie, vykonaným dokazovaním súdu prvého stupňa vo vzťahu ku skutkom 1-8, 10-13 prvostupňového rozsudku (skutky 1-12 aktuálneho rozsudku najvyššieho súdu) v ničom nezmenila prevzatím (prečítaním) dôkazov v pôvodnom súdnom konaní prvostupňového súdu, čím právne nastal stav aplikácie ustanovenia § 264 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého „súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a doplnenia, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil“. Zákonnú povinnosť viazanosti súdu prvého stupňa po vrátení mu veci na nové prejednanie a rozhodnutie právnym názorom odvolacieho súdu, Krajský súd v Nitre v novom konaní akceptoval len vo vzťahu k obžalovaným Ing. J. R. a Ing. R. L. - teda páchatelom z interného bankového prostredia, nie však voči obžalovaným - odvolateľom J. E., rod. I., E. E., O. Y., R. Q. a B. L. - teda páchatelom z externého (mimobankového) prostredia a voči J. P., Y. X., L. P., S. X., L. R. a Y. P., teda voči páchatelom tiež z externého (mimobankového) prostredia, ktorí však rozsudok Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2013, sp. zn. 1 T 2/2002, odvolaniami nenapadli, avšak voči ktorým odvolací súd v prípade zistenia zákonom splnených podmienok - beneficium cohaesionis (dobrodenie v prospech) musí postupovať podľa ustanovenia § 261 Tr. por. - „ak je dôvod, na základe ktorého rozhodol odvolací súd v prospech niektorého obžalovaného, na prospech aj ďalšiemu spoluobžalovanému alebo zúčastnenej osobe, rozhodne odvolací súd vždy aj v ich prospech“.

Ustanovenie §-u 264 ods. 1 Tr. por. o viazanosti súdu, ktorému bola vec vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd sa nevzťahuje na pôvodný senát súdu prvého stupňa, ale na trestnú vec, ktorá je predmetom rozhodovania, a teda akýkoľvek senát, vrátane personálne sudcami zmeneného, konajúci a rozhodujúci za nezmenenej dôkaznej situácie, ako tomu bolo i pri rozhodovaní Krajského súdu v Nitre v novom zložení senátu rozsudkom z 5. júna 2013, sp. zn. 1 T 2/2002. Je preto nepochopiteľné, a dôvodne na to poukazujú v odôvodneniach svojich odvolaní viacerí odvolatelia, prečo prvostupňový súd akceptoval právny názor odvolacieho súdu prezentovaný v uznesení z 20. apríla 2010, sp. zn. 2 To 68/2006 - a podrobne uvedený v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto rozsudku v pasáži citácie časti odôvodnenia predmetného uznesenia najvyššieho súdu, keď skutky obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L. subsumoval (podriadil) pod právnu kvalifikáciu trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. avšak v znení účinnom do 31. januára 1998, avšak tie isté skutky obžalovaných z externého bankového prostredia ako žiadateľov o úver, resp. sprostredkovateľov úverov (resp. tzv. bielych koní), v rozpore s právnym záverom odvolacieho súdu právne kvalifikoval ako trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., konštatujúc zámer obžalovaných získať na úkor banky, od ktorej požadovali úver, finančné prostriedky vo vyššej miere, na akú boli schopní predložiť doklady o zabezpečení úveru, k čomu slúžili znalecké posudky s nadhodnotenými cenami nehnuteľností a zároveň takto získané úverové prostriedky nevrátiť, nekonkretizujúc, v čom malo spočívať naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu. V tejto súvislosti odvolací súd plne poukazuje na svoje závery prezentované v uznesení z 20. apríla 2010, sp. zn. 2 To 68/2006, citované v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto rozsudku, prečo konanie obžalovaných z externého prostredia napĺňa znaky skutkovej podstaty účastníctva formou pomoci k trestnému činu porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ (so znakom značnej škody) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999, so všetkými právnymi argumentami tam uvedenými.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou skutkov obžalovaného Ing. R. L. ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do

31. januára 1998 prvostupňovým súdom, namietala obhajoba v odvolaní okrem iného skutočnosť, že v časovej osi od dátumov spáchania skutkov po rozhodnutie prvostupňového súdu bol platný a účinný Trestný zákon, ktorého ustanovenie § 255 vyžadovalo porušenie len zákonnej povinnosti páchatel'a opatrovať alebo spravovať cudzí majetok nie však porušenie povinnosti zmluvnej. Týmto zákonom je novela Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999, účinného od 1. septembra 1999, hoci s nepriaznivejšiu trestnou sadzbou odňatia slobody než predchádzajúce znenie uvedeného ustanovenia § 255 Tr. zák. účinné do 31. augusta 1999, avšak v období od 1. septembra 1999 do 11. októbra 1999, kedy nadobudlo účinnosť ustanovenie § 11a ods. 1, ods. 4 zákona o bankách č. 21/1992 Zb. stanovujúcu takú zákonnú povinnosť obžalovaného, z čoho obhajoba vyvodzuje nie trestnú zodpovednosť obžalovaného práve pre toto medziobdobie za spáchanie trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák.

V reakcii na uvedenú obhajobnú námietku najvyšší súd konštatuje, že nastolená problematika sa týka i obžalovaného Ing. J. R. vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku a prenesene vo vzťahu i k ostatným obžalovaným uvedeným vo výroku rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. decembra 2014, sp. zn. 2 To 8/2014, keďže títo obžalovaní boli uznaní vinnými pomocou k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

Krajský súd v Nitre po vrátení mu veci na nové prejednanie a rozhodnutie oprel zákonnú povinnosť opatrovať alebo spravovať cudzí majetok vyplývajúcu z ustanovenia § 255 Tr. zák. o povinnosti obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L. vyplývajúce im z ustanovení § 13 zákona č. 158/1989 Zb. o bankách a sporiteľniach a § 13 ods. 1 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách, čo imputoval (právne pridelil) skutkových viet skutkov, ktorých spáchaním uznal týchto obžalovaných vinnými. I keď § 13 zákona č. 158/1989 o bankách a sporiteľniach ustanovuje, že „banky a sporiteľne sú povinné používať vlastné a zverené prostriedky takým spôsobom, aby zaručovali plnenie svojich záväzkov“, tento zákon bol účinný len do 1. februára 1992, takže na obdobie páchania trestných činov obžalovanými je neaplikovateľný. Ustanovenie § 13 ods. 1 zákona č. 21/1992 Zb. o bankách, účinného od 1. februára 1992, ukladá bankám zabezpečiť, aby a) suma úverov poskytnutých jednému dlžníkovi, prípadne ekonomicky spojovej skupine dlžníkov, neprekročila určité percento z kapitálu a rezerv (§ 15), b) celková suma úverov, poskytnutých desiatim najväčším dlžníkom, prípadne ekonomicky spojeným skupinám dlžníkov, neprekročila určité percento z celkového objemu kapitálu a rezerv banky. Toto ustanovenie dôvodne vyvolalo požiadavku obhajoby skúmať rezervy banky dokazovaním, ak má byť aplikovateľné voči obžalovanému (obžalovaným). Najvyšší súd však nevidí dôvod na doplnenie dokazovania v požadovanom smere, pretože toto ustanovenie nezakladá takú zákonnú povinnosť, ktorú pre konkrétnu aplikáciu ustanovenia § 255 Tr. zák. predpokladá tento zákon. Ustanovenie § 11a ods. 1 až 4 novely zákona č. 21/1992 Zb. o bankách s účinnosťou od 11. októbra 1999 upravuje povinnosti banky a jej pracovníkov okrem iného postupovať obozretne, vykonávať bankové obchody spôsobom, ktorý nepoškodzuje záujmy jej vkladateľov z hľadiska návratnosti jej vkladov, bezpečnosť a stabilitu banky, uzatvárať zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok pre ňu, najmä také, ktoré ju zaväzujú na plnenie zjavne nezodpovedajúce poskytovanej protihodnote, prípadne ktorými sú zjavne nedostatočne zabezpečené jej pohľadávky. Treba dať za pravdu odvolateľovi, že citovanými ustanoveniami bankových zákonov je nekryté medziobdobie pre obžalovaného (obžalovaných) najvýhodnejšie aplikovateľného Trestného zákona v období od 1. septembra 1999 do 11. októbra 1999. Neznamená to však, na rozdiel od obhajobnej vízie netrestnosť obžalovaných pre trestných čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 Tr. zák. s následným oslobodením obžalovaných spod obžaloby.

Zákonným ustanovením nadväzujúcim na rámcové citované bankové zákony, upravujúcim povinnosť obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L. opatrovať alebo spravovať cudzí majetok (majetok bankový, de facto štátny pri vtedy nesprivatizovanom bankovníctve) je mimo iné § 73 ods. 1 písm. d/ zák. č. 65/1965 Zb. v znení neskorších predpisov - Zákonník práce, účinný v čase spáchania skutkov, podľa ktorého „zamestnanci sú povinní najmä riadne hospodáriť s prostriedkami zverenými im zamestnávateľom a strážiť a ochraňovať majetok zamestnávateľa pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa.“ Na to nadväzuje ustanovenie §

74 písm. g/ toho istého zákona, podľa ktorého „vedúci zamestnanci sú ďalej povinní zabezpečiť prijatie včasných a účinných opatrení na ochranu majetku zamestnávateľa.“

Zákonník práce s uvedenými ustanoveniami bol účinný aj v preklenovacom období od 1. septembra 1999 do 11. októbra 1999, takže i toto obdobie (a tým i celé obdobie) na časovej osi použiteľnosti pre páchatel'ov najpriaznivejšieho znenia Trestného zákona, je kryté zákonnou povinnosťou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok v zmysle ustanovenia § 255 Tr. zák.

Na veci nič nemení skutočnosť, že práve (aj) citované ustanovenia Zákonníka práce nie sú uvedené v skutkových vetách aktuálneho rozsudku najvyššieho súdu. Je to tak preto, že priama citácia ustanovení zákona, na ktorý odkazuje v danom prípade ustanovenie § 255 Tr. zák., nie je esenciálnou (podstatnou) náležitosťou skutkovej vety rozsudku. V praxi sa vykryštalizovali údaje, ktoré musí skutková veta obligatórne obsahovať. Sú nimi najmä údaje o čase a mieste spáchania daného skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, o spôsobe konania, resp. nekonania (opomenutie) páchatel'a. Vyžaduje sa tiež popis následku konania páchatel'a a vyjadrenie príčinnej súvislosti medzi konaním páchatel'a a následkom jeho konania. Skutková veta nemá obsahovať také údaje, ktoré nie sú dostatočne presné, ktoré môžu vyvolať pochybnosti o správnosti predmetu dokazovania, ktoré môžu viesť k vykonaniu nadbytočných úkonov alebo také, ktoré k právnej kvalifikácii nie sú relevantné. V skutkovej vete sa nemajú používať odkazy na dôkazné prostriedky, tie patria do odôvodnenia rozhodnutia. Vychádzajúc z uvedeného zákonné povinnosti páchatel'a, v danom prípade vychádzajúce z ustanovení § 255 Tr. zák., sú zákonom dané, nezávisle na tom, či sú (nadbytočne) alebo nie sú súčasťou skutkovej vety. Nie sú totiž predmetom dokazovania dôkaznými prostriedkami, ak sú predmetom zvýraznenia ich existencie v odôvodnení rozhodnutia, ako to činí najvyšší súd i v tomto odôvodnení rozsudku poukazom na zákonné ustanovenia v predchádzajúcom texte. Odpoveďou na logickú otázku ponechania textov odkazov prvostupňového súdu na zákonné ustanovenia v skutkových vetách prvostupňového súdu aj súdom odvolacím, je pri nedôvodnosti zrušenia prvostupňového rozsudku vo výrokoch vo vzťahu k obžalovaným Ing. J. R. a Ing. R. L. kontinuálnosť skutkov k ostatným obžalovaným týmto rozsudkom odvolacieho súdu dotknutým - pozícia externých a interných (účastníctvo vo forme pomoci) páchatel'ov obrazovo totožného skutku, pri absencii odvolania (prokurátora) v neprospech obžalovaných nemennosti, hoci len formálnej, skutkov v pozícii zachovania ich totožnosti.

Povinnosti vedúcich pracovníkov (pobočky) banky jednoznačne vyplývajúce pri ochrane majetku banky (štátu) v zmysle aj citovaných ustanovení Zákonníka práce sú zákonmi upravujúcimi ich správanie takým direktívom, ktorý nemožno preklenúť ich vyvíňovaním v postavení obžalovaných tvrdeniami o ich napĺňaní spoločenskej objednávky poskytovať úvery za „každú cenu“ novonastupujúcemu súkromnému sektoru, ako to konštatujú vo svojom odvolaní obžalovaní Ing. R. L. a Ing. J. R., aj bezbrehosť snahy rozprúdiť ekonomiku privátnym sektorom úvermi ľuďom, ktorí v tom čase nemali majetok na ich krytie, naráža na zákonné povinnosti obžalovaných v ich pozíciách v bankovom sektore, pretože každý úver je z pohľadu návratnosti prostriedkov do určitej miery rizikový, avšak musí ísť o riziko do ča najväčšej únosnej miery akceptovateľné. Nejednalo sa u obžalovaných v pozíciách riaditeľa a námestníka pobočky banky len o podpisy úverov prejednaných pracovníkmi banky, ale o vytvorenie celého systému v rámci danej pobočky banky, aby sa riziku nesplatenia úverov čo najviac zabránilo.

V tomto smere je zjavné, že zo strany týchto riadiacich pracovníkov banky išlo de facto o podpísaním úverov schvaľovanie darovacieho procesu finančných prostriedkov banky (štátu) obžalovaným z externého prostredia buď priamo, alebo cez nastrčené osoby. Žiaden bankár si nedovolí poskytnúť relatívne vysoký úver - a úvery 25 miliónov korún súkromným osobám vo finančnom hodnotení peňazí v roku 1992 vysokými úvermi boli - a to voči tej istej osobe opakovane, apriori (predskúsenosť) vediac, že nemôžu vlastniť majetkové hodnoty predkladané ako (minimalizovanú) záruku na úvery, pretože bolo všeobecne, a o to viac bankovým odborníkom zjavné, že takéto hodnoty nemali z čoho nadobudnúť. Ak to napriek tomu prehľadli, nemožno im neimputovať (nepričítať) z hľadiska trestného právneho zavinenia vo vzťahu k ustanoveniu § 255 Tr. zák. minimálne nepriamy úmysel.

Neobstojí obhajoba vedúcich pracovníkov pobočky banky, že nesplatením úverov nedošlo ku skutočnej

škode, keďže banka pohľadávky z úverov preniesla v rámci ozdravného procesu bánk na Konsolidačnú banku, resp. Fond národného majetku a náklady štátu na ozdravenie bánk boli uhradené zo zdrojov získaných z privatizácie bánk. Táto filozofia je prejavom len účtovného marginalizovania (učinenia okrajovým) prenesenia nedotknutých pohľadávok na iný subjekt, čo bolo zjavne účelové pre predaj (privatizáciu) oddlžených bánk, nie pre riešenie samotného problému nedobytnosti týchto pohľadávok vzniknutých aj zo „zlých“ úverov, v konkretizácii tejto trestnej veci aj zavineným postupom obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L..

Vo faktickom kontexte s nepreukázaním dohody medzi obžalovanými - pracovníkmi banky a obžalovaným z externého prostredia - vid' predchádzajúci text odôvodnenia tohto rozsudku, vo vzťahu k nepoužitelnosti právnej kvalifikácie skutkov ako trestný čin podvodu podľa § 250 Tr. zák., je konanie obžalovaných v pozícii žiadateľov úverov a osôb úvery sprostredkujúcich, a poskytnuté úvery využívajúcich. U priamych žiadateľov o úvery (i keď konali prostredníctvom iných (nastrčených) osôb) išlo o priamy úmysel získať finančné prostriedky spôsobom, ktorý pri im nepreukázateľnosti naplnenia znakov trestného činu podvodu, zakladá znaky účastníctva vo forme pomoci podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. U obžalovaných v pozícii sprostredkovateľov išlo minimálne o úmysel nepriamy (§ 4 písm. b/ Tr. zák.) k takému konaniu. Nemožno akceptovať obhajobné tvrdenia obžalovaných o nevedomosti následkov svojho konania, keď sami priznávajú svoju úlohu v pozícii preberateľov úverov (na účet) s vedomím, komu majú peniaze odovzdať. Ak by sa skutočne jednalo o ich nevedomosť o svojej pozícii nastrčených osôb v úverovom reťazci, neznáme finančné prostriedky došlé na ich účet by boli logicky vrátili odosielateľovi (banke). I na týchto obžalovaných sa vzťahuje nielen bankovým pracovníkom, ale všeobecne i (z tohto pohľadu) laickej verejnosti známy fakt legálnej nekrytosti majetkovými hodnotami obžalovaných žiadateľov o úver úvermi poskytnutých financií.

Najvyšší súd skutky obžalovaných v bodoch 1-12 výrokovej časti rozsudku právne kvalifikoval ako pomoc k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999, ktorý zákon (v danom znení) je z pohľadu časovej osi od spáchania skutkov po rozhodovanie súdu pre páchatel'ov najpriaznivejší.

Zmena právnej kvalifikácie skutkov v bodoch 1-12 vo vzťahu k obžalovaným J. E., rod. I., E. E., O. Y., R. Q. a B. L. z trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. (rozsudok súdu prvého stupňa) na pomoc k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., je na prospech i obžalovaným J. P., Y. X., L. P., S. X., L. R. a Y. P. - beneficium cohaesionis (dobrodienie v prospech) - čo aplikujúc ustanovenie § 261 Tr. por. premietol odvolací súd do zrušenia prvostupňového rozsudku aj vo vzťahu k týmto obžalovaným a samostatného rozhodnutia o ich vine v dimenzii rovnakej právnej kvalifikácie ako u ostatných obžalovaných s dopadom aj na výroky o trestoch (vid' ďalej).

Ku skutku v bode 13/ výrokovej časti rozsudku odvolací súd konštatuje stotožnenie sa so závermi súdu prvého stupňa ohľadom hodnotenia vykonaných dôkazov. Tie preukazujú, že obžalovaný J. E. I. I. zabezpečil kone z Arábie sám, svedok P. bol v postavení nastrčenej osoby, prostredníctvom ktorej bol obchod s prevodom na firmu obžalovaného J. E. I. I. fingovane zrealizovaný. Účastníkom colného konania mala byť firma RIOS s.r.o., pričom číselné vyjadrenie dane z pridanej hodnoty sa odvíja od colne deklarovanej dovozejnej ceny 16 miliónov Sk.

Predmetom dokazovania súdu prvého stupňa bolo v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2010 preukazovanie v rámci doplneného znaleckého dokazovania, aký vplyv malo uhradenie colného dlhu svedka L. P. v sume 4 827 201 Sk na uplatnenom nadmernom odpočte dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) firmy RIOS s.r.o. v sume 4 820 511 Sk, ale DPH zaplatená v rámci colného dlhu nebola prostredníctvom firmy RIOS s.r.o. uplatnená ako odpočet DPH na vstupe, či suma 4 918 786 Sk uvedená v daňovom priznaní čl. 112 zv. 19 zodpovedá vzhľadom na rôznosť súm kúpnej ceny a DPH faktúra 15091 a daňovému priznaniu spoločnosti RIOS s.r.o., predaju, resp. kúpe koní, ktorý je ako vstup vykazovaný v daňovom priznaní spoločnosti RIOS s.r.o. na čl. 128 zv. 19 v sume 4

854 438 Sk, a ak bola predchádzajúca suma uhradená, skúmať, či táto úhrada mala vplyv na výšku sumy, ktorou bol poškodený štátny rozpočet vyplatením nadmerného odpočtu DPH spoločnosti RIOS s.r.o.

Súd prvého stupňa na základe znaleckého posudku a následne výsluchu znalca z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo Ing. R., vzal správne za preukázané, že uhradenie colného dlhu svedka L. P. v sume 4 827 201 Sk na uplatnenom nadmernom odpočte DPH firmy RIOS s.r.o. v sume 4 820 511 Sk nemalo vplyv. Uhradenie colného dlhu bolo jednou z podmienok pre uplatnenie si nároku na odpočet DPH pri dovoze tovaru. Následný predaj L. P. na základe faktúry č. 15 091 z 15. septembra 1994 spoločnosti RIOS s.r.o. a z toho dôvodu daňová povinnosť, resp. odpočítanie DPH na vstupe boli viazané na iné podmienky v zmysle zákona o DPH. V prípade transakcie na základe uvedenej faktúry medzi L. P. a kupujúcim RIOS s.r.o. by v prípade splnenia podmienok vznikla daňová povinnosť, resp. odpočet DPH v rovnakej výške. Sumy uvádzané v daňovom priznaní (4 918 786 Sk u L. P. a 4 854 438 Sk u spoločnosti RIOS s.r.o.) sú súhrnné (môžu zahŕňať aj iné dane na výstupe, resp. vstupe), pri absencii podkladov plnenia za zdaňovacie obdobie sa nedá posúdiť či suma 4 918 786 Sk na vstupe zodpovedá suma 4 854 438 Sk na výstupe. Úhrada colného dlhu nezakladá vplyv na výšku sumy, ktorá bola ako nadmerný odpočet vrátená spoločnosti RIOS s.r.o. prípade, ak by k uskutočneniu plnení došlo (dovoz), následný predaj, úhrada colného dlhu zakladá nárok na vrátenie DPH pri dovoze. Nadmerný odpočet DPH pri tuzemských dodávkach je viazaný na iné podmienky zákona o DPH ako zaplatenie colného dlhu k DPH.

Obžalovaný J. E. I. I. konaním uvedeným v skutku 13 výrokovej časti rozsudku na škodu cudzieho majetku (štátny rozpočet) seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu (štát, konajúci prostredníctvom svojich orgánov a organizácií) a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, ktorého aplikácia je na časovej osi účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení jeho neskorších predpisov pre obžalovaného najpriaznivejšia (kritérium výpočtu násobkov najnižšej možnej mzdy ustanovenej všeobecne záväznými právnymi predpismi v pomere k vzniknutej škode). Odsek 5/ ustanovenia § 250 Tr. zák. účinného k 31. decembra 2005 (spôsobenia škody veľkého rozsahu) zodpovedá ustanoveniu odsek 4/ Tr. zák. účinného ku dňu skutku, resp. rozhodnutia súdu prvého stupňa s efektom pomeru každoročne navyšujúceho sa kritéria výpočtu násobku pre škodu veľkého rozsahu od už uvedenej najnižšej mesačnej mzdy, k hodnote spôsobenej škody, čo je v prospech obžalovaného dobrodením neskôr účinného Trestného zákona (číselne vyššie označenie aplikovaného odseku Trestného zákona je irelevantné (nepodstatné) vo vzťahu k priaznivosti zákona ako vcelku v znení jeho neskôr účinnej verzie).

Námietky obžalovaného J. E. I. I. smerujúce k porušeniu jeho procesných práv v prípravnom konaní vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené. Nedostavenie sa obhajcu obžalovaného na úkony v prípravnom konaní, o ktorých bol upovedomený, nie je prekážkou na vykonanie vyšetrovacích úkonov, pretože je právom, nie povinnosťou obhajcu takých úkonov sa zúčastniť. Obžalovaný J. E. I. I. bol oboznámený pri ukončení prípravného konania, ako to vyplýva zo zápisnice o vykonaní úkonu, s celým spisovým materiálom. Výšetrenie obžalovaného znalcami psychiatrami, ako podklad pre vypracovanie ich znaleckého posudku, nie je závislé od doby komunikácie znalcov s obžalovanými, ale kvalitatívnej stránky obsahu zabezpečenia podkladov pre vypracovanie znaleckého posudku. Námietka obžalovaného, že o jeho návrhoch na doplnenie dokazovania na hlavnom pojednávaní súd nerozhodol uznesením, sa jednak časovo vzťahuje na pôvodné konanie prvostupňového súdu, jednak je vyvrátená zápisnicou o hlavnom pojednávaní z 21. mája 2013 č.l. 11524 spisu, kde je zaznamenané, že obhajcovia a prokurátor nemali návrhy na doplnenie dokazovania a uznesením súd návrh na doplnenie dokazovania podaný písomnou formou obžalovaným J. E., rod. I. zamietol.

Na novokoncipovanú vinu obžalovaných - odvolateľov J. E. I. I., E. E., O. Y., R. Q., B. L. i obžalovaných, o ktorých rozhodoval odvolací súd podľa § 261 Tr. por. (beneficium cohaesionis) nadväzuje rozhodnutie o potrestaní páchatel'ov v rozsudku uvedených trestných činov. Koncepcia obhajoby postupne prevzatá všetkými odvolateľmi, poukazuje na neprimeranú dobu trestného stíhania

obžalovaných a vyvodzuje z toho v nadväznosti na Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd a na medzinárodné zmluvy, ktorými je Slovenská republika viazaná, záver o dôvodnosti zastavenia trestného stíhania obžalovaných. Odvolateľ Ing. R. L. v tejto súvislosti poukázal v podanom odôvodnení odvolania na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. mája 2013, sp. zn. 2 Tdo 21/2013, ktoré k odvolaniu pripojil.

Najvyšší súd konštatuje, že predložené uznesenie, na ktoré sa obžalovaný Ing. R. L. odvoláva, je od problematiky prípadného zastavenia trestného stíhania pre jeho neprimeranú dĺžku absolútne odťaité. Takúto konštrukciu v teoretickej rovine naznačuje odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Tdo V 21/2013, konštatáciu, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom, resp. v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP) za istých okolností i meritórne ukončenie veci zastavením trestného stíhania alebo oslobodením spod obžaloby. Prvá časť tohto textu umožňujúca použitie mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. je totožná s rozhodnutím publikovaným pod č. 10 Zbierky stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky 1/2011 (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2010, sp. zn. 5 To 14/2009). Druhá časť textu odvolávajúca sa na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva poukazuje na možnosť za istých okolností i meritórne ukončenie vecí zastavením trestného stíhania alebo oslobodením spod obžaloby. Takto uvedenou okolnosťou je vyvodenie „sankcie“ voči štátu, trestné stíhajúceho konkrétnu osobu, spočívajúce v zastavení trestného stíhania alebo oslobodení spod obžaloby, ak vnútroštátny predpis toho ktorého štátu takúto konzekvenciu umožňuje. Právny poriadok Slovenskej republiky však takýto postup neumožňuje. Článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len Dohovor) nestanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené a pod ktorým je uvedený celý rad čiastkových práv a slobôd, ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote. Porušenie pravidla plynúceho z Čl. 6 ods. 1 Dohovoru je sankcionovaná vyvodením zodpovednosti štátu voči obvinenému, kedy bolo v rozhodnutiach súdu (EŠLP) spravidla priznané sťažovateľovi spravodlivé zadost'učinenie vo forme peňažnej náhrady a konštatované porušenie Čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Nápravou porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote vo forme zastavenia trestného stíhania, či oslobodenia obžalovaného spod obžaloby súd (EŠLP) z článku 6 Dohovoru v žiadnom prípade zo svojich rozhodnutí nevyvodil. Naopak judikatúra tohto súdu je jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že išlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

V konkrétnej odvolacím súdom prejednávanej veci je nepochybné, že trestné stíhanie obžalovaných je svojou dĺžkou 15 rokov (vznesené obvinenia v roku 1999 - meritórne rozhodnutie v decembri 2014) časovo neprimerané, čo teoreticky (viď predchádzajúce odôvodnenie súvislostí dĺžky konania na ukladanie trestu), ale i prakticky (v samotnom rozhodnutí) našlo svoj odraz v ukladaní trestov jednotlivým obžalovaným.

Atribút neprimeranosti dĺžky trestného stíhania obžalovaných s dopadom na benefit ukladaných trestov u obžalovaných, však nemožno chápať absolútne, ale treba ho vnímať a následne aplikovať v kontexte s inými atribútmi rozhodnými pre ukladanie trestov. Takými sú v konkrétnej trestnej veci už prvostupňovým súdom avizované kritéria stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaných pre spoločnosť, význam chráneného záujmu, spôsob a rozsah spáchaných (trestných) činov a diferenciáciou u jednotlivých obžalovaných na počte čiastkových skutkov, celkovo spôsobnej škode a rozsahu ich spoluzavinenia. Vychádzajúc z uvedených kritérií dospel odvolací súd k individuálnemu uloženiu trestov u jednotlivých obžalovaných, pričom tresty ukladal v rámci základných trestných

sadzieb bez použitia ustanovenia pre mimoriadne zníženie trestu podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. z dôvodu neprimeranej dĺžky konania, keďže ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu možno použiť len vtedy, ak by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Prakticky u všetkých obžalovaných, ktorým odvolací súd ukladal tresty odňatia slobody, mimo obžalovaného J. E. I. I., u ktorého trestnou sadzbou je sadzba prísnejšie trestného, zo zbiehajúcich sa trestných činov trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. päť až dvanásť rokov - vychádzal z trestnej sadzby pre trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 2 Tr. zák. šesť mesiacov až päť rokov, kde v oboch prípadoch tak u obžalovaného J. E. I. I. i u ostatných obžalovaných vrátane obžalovaných Ing. J. R. a Ing. R. L., ktorých odvolanie bolo zamietnuté, avšak trest prvostupňovým rozsudkom im bol ukladaný v rovnakej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody, nebol dôvod na mimoriadne zníženie trestov pod sadzbu piatich rokov u obžalovaného J. E. I. I., resp. sadzbu šiestich mesiacov u ostatných obžalovaných, keďže všetky atribúty rozhodné pre ukládanie trestov vrátane dĺžky konania odôvodňovali uloženie trestov odňatia slobody obžalovaným v rámci základných (mimoriadne neznižovaných) trestných sadzieb pre trestné činy, ktorými boli uznaní vinnými. Neprimeranú dĺžku konania (trestného stíhania obžalovaných) však súd výrazne zohľadnil aj v rámci použitých trestných sadzieb.

Obžalovanému J. E., rod. I. súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov s benefítom jeho zaradenia na výkon trestu do druhej nápravnovúchovnej skupiny namiesto zákonom predpokladanej tretej nápravnovúchovnej skupiny (§ 39a ods. 3 Tr. zák. oproti § 39a ods. 2 písm. c/ - § 62 Tr. zák.) súc toho názoru, že za splnenia zákonných podmienok pre takýto postup s výrazným odstupom času od spáchania skutkov bude jeho náprava a prevýchova v inej - nižšej - skupine lepšie zaručená. Oproti rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolací súd obžalovanému neuložil súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Galanta z 20. augusta 2012, sp. zn. 1 T 276/2012 - správne malo byť 1 T 276/2011, keďže tento rozsudok bol už v čase rozhodovania Krajského súdu v Nitre odvolaním napadnutým rozsudkom, zrušený uznesením Okresného súdu Galanta z 12. februára 2013, sp. zn. 1 T 276/2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 1. marca 2013 (postup podľa § 362 ods. 2 Tr. por.).

U obžalovaných E. E., O. Y., R. Q., B. L., J. P., Y. X., S. X., L. R., L. P. našla svoj odraz pri ukladaní im trestov (odňatia slobody) oproti trestom uloženým im rozsudkom súdu prvého stupňa zmena právnej kvalifikácie ich skutkov z pôvodne trestného činu podvodu spolupáchatel'stvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 60/1992 Zb. s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody päť až dvanásť rokov, na pomoc k trestnému činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 10 ods. 1 písm. c/ k § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 1999 s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody šesť mesiacov až päť rokov.

Odvolací súd (tak) uložil obžalovaným E. E. a O. Y. tresty odňatia slobody v trvaní štyri roky so zaradením na výkon trestu do prvej nápravnovúchovnej skupiny, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu neboli vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý (by) im bol uložený za úmyselný trestný čin.

Obžalovanému R. Q. súd uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní dva roky šesť mesiacov so zaradením na výkon trestu do prvej nápravnovúchovnej skupiny, keďže nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý (by) mu bol uložený za úmyselný trestný čin, za zrušenia výrokov o trestoch uvedených vo výrokovej časti tohto rozsudku, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tieto výroky obsahovo nadväzujúcich, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. I keď tento obžalovaný sa dopustil jedného skutku s relatívne (vo vzťahu k ostatným obžalovaným, ktorým bol uložený trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom) nižšou škodou, súd mu uložil trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom („nepodmienečným“), keďže predchádzajúcimi výroky o trestoch rozsudkov, ktoré zrušil boli uložené „nepodmienečné“ tresty odňatia slobody, čo pri ukladaní súhrnného trestu nemožno zmeniť na miernejší trest, ktorým je i jeho forma podmiennečne odloženého výkonu (§ 35 ods. 2 veta tretia Tr. zák.).

Obhajobou namietaný nepomer obžalovanému R. Q. uloženého trestu odňatia slobody „nepodmienečne“ za pomoc k trestnému činu, zo spáchania ktorého boli obžalovaným Ing. J. R. a Ing. R. L. uložené tresty odňatia slobody s ich podmienečným odkladom, nemožno zvrátiť sprísnením uloženia trestov týmto obžalovaným pre absenciu odvolania prokurátora v ich neprospech.

Obžalovaným B. L., J. P., Y. X., S. X., L. R., K. Y. a Y. Y. súd uložil diferencovane tresty odňatia slobody v trvaní osemnásť mesiacov, resp. dva roky (L. P., Y. P.), ktorých výkon obžalovaným podmienečne odložil s určením skúšobnej doby dva roky.

Vo vzťahu k obžalovaným Ing. J. R. a Ing. R. L. odvolací súd nezistil ani k im uloženým trestom prvostupňovým rozsudkom, tak ako ani k ich vine uznanej napadnutým rozsudkom (viď predchádzajúci text odôvodnenia tohto rozsudku) dôvod na zmenu odvolaním napadnutého rozsudku, a preto ich odvolania zamietol. Pre úplnosť je treba skonštatovať, že i keď skutky týchto obžalovaných prvostupňový súd právne kvalifikoval ako trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 255 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. januára 1998, a u ostatných obžalovaných odvolací súd použil právnu kvalifikáciu pomoci k uvedenému trestnému činu v znení Trestného zákona účinného do 31. augusta 1999 (viď príslušný text odôvodnenia použitia zákona v čase jeho účinnosti najpriaznivejšieho pre páchatel'a), prípadná zmena v tomto smere by neprinesla dobrodenie v prospech týchto obžalovaných z pohľadu právnej kvalifikácie ich skutkov s dopadom na im uložené tresty, takže pre túto zmenu odvolací súd vo vzťahu k týmto obžalovaným prvostupňový rozsudok nezrušil a sám vo veci nanovo (so zakoncipovaním zmeny účinnosti zákona) nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.